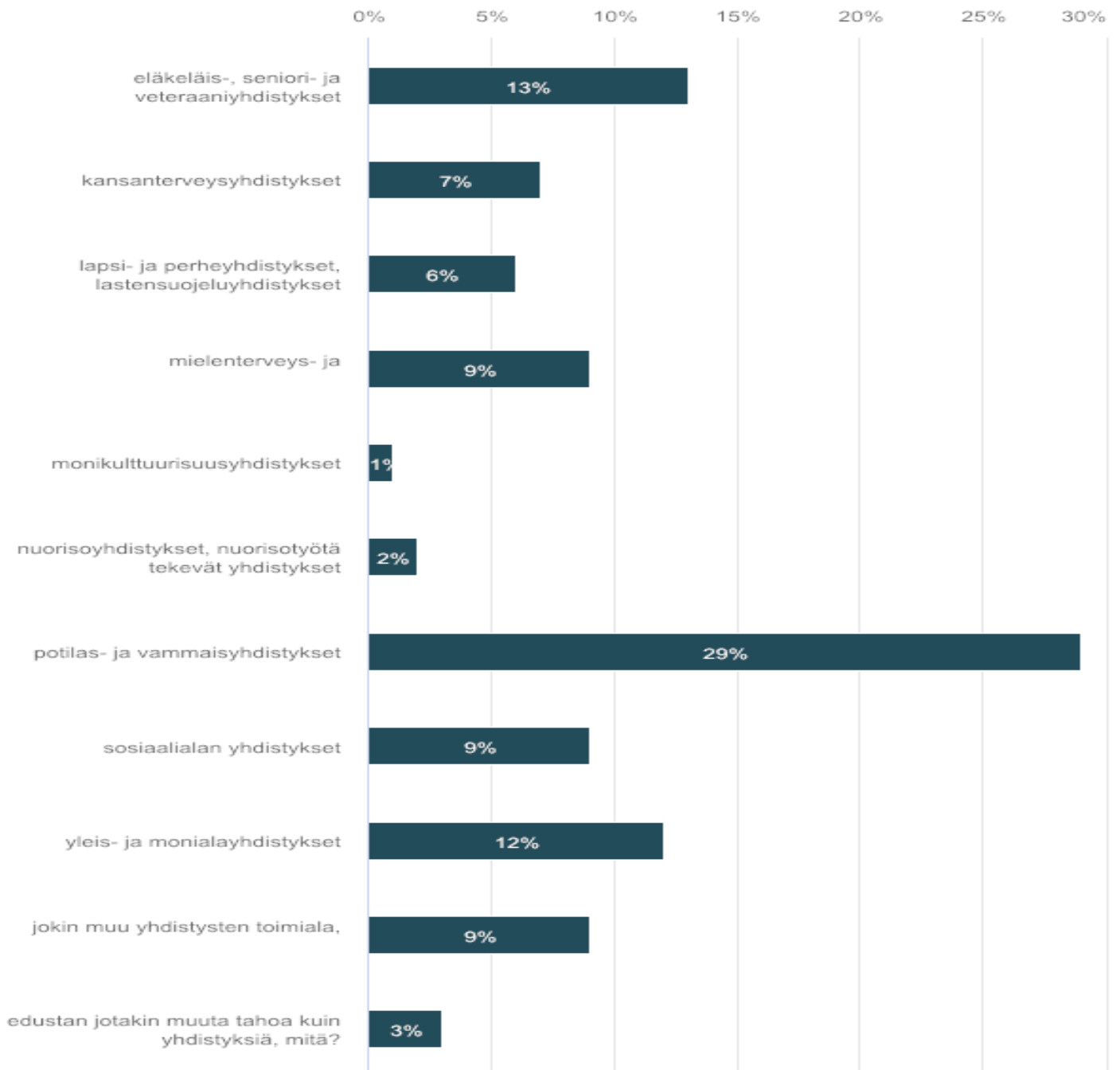

Perusraportti - Kysely maakunnissa toimivien sosiaali- ja terveysjärjestöjen tulevaisuuden tukirakenteista sote-uudistuksessa

Vastaajien kokonaismäärä: 562

1. Edustamani taho

	n	Prosentti
eläkeläis-, seniori- ja veteraaniyhdistykset	71	12,68%
kansanterveysyhdistykset	40	7,14%
lapsi- ja perheyhdistykset, lastensuojeluyhdistykset	35	6,25%
mielenterveys- ja päihdeyhdistykset	48	8,57%
monikulttuurisuusyhdistykset	6	1,07%
nuorisoyhdistykset, nuorisotyötä tekevät yhdistykset	14	2,5%
potilas- ja vammaisyhdistykset	160	28,57%
sosiaalialan yhdistykset	50	8,93%
yleis- ja monialayhdistykset	70	12,5%
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	48	8,57%
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	18	3,22%

Avoimeen tekstikenttään annetut vastaukset

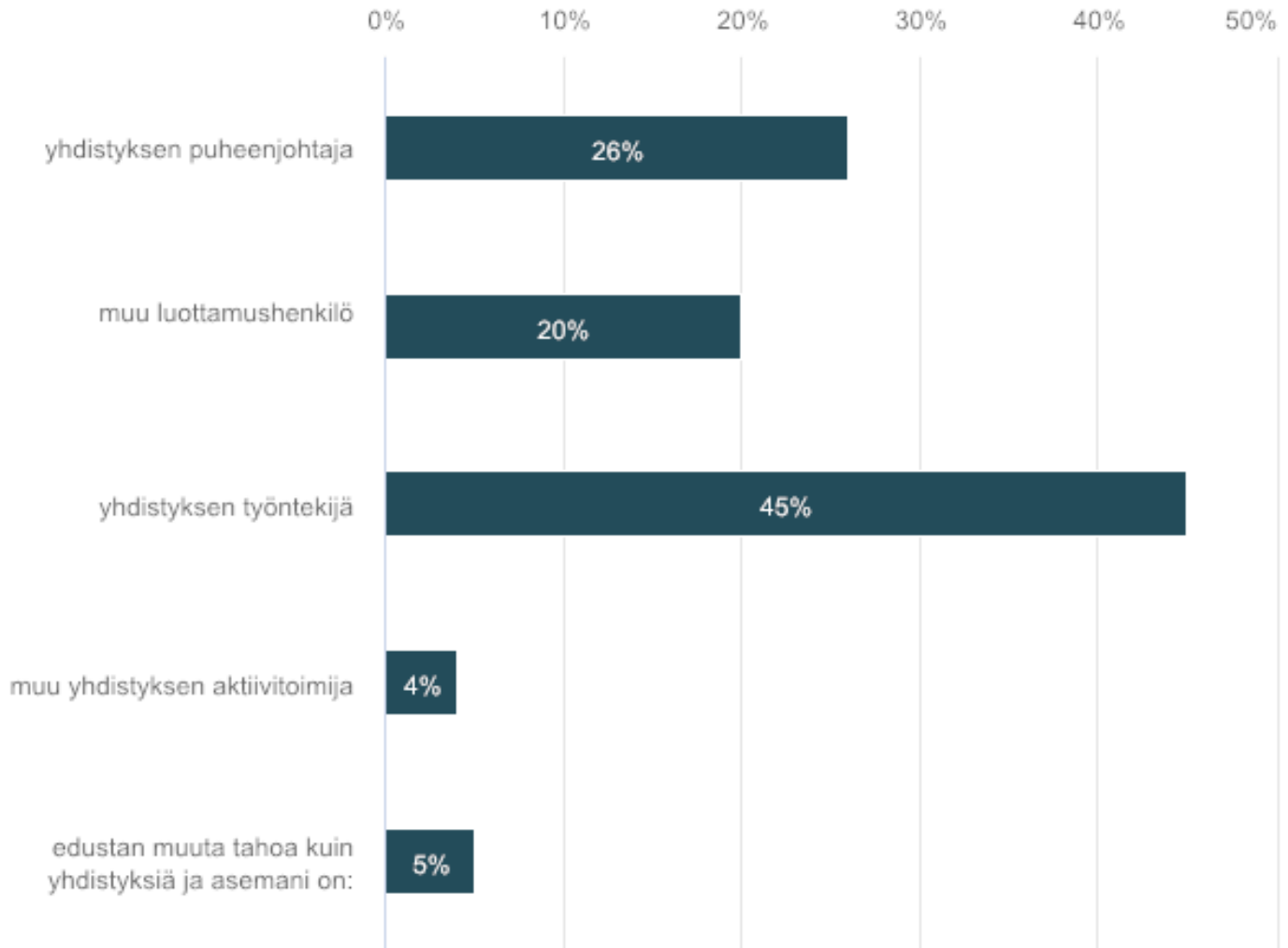
Vastausvaihtoehdot	Teksti
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Kuulo- ja näkövamma
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Eri yhdistysten Järjestöalo
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	omaisyhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Alueellinen yhdistysten yhteistyöjärjestö
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Kansalaisjärjestö/Liikunta-alan järjestö
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Liikunta
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	kansalaisjärjestö martat
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Omaishoito
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Joensuun seudun invalidiyhdistys ry
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Järjestöjen yhteisö
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Luonnonsuojelu
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	kyläyhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Metsästysseura
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Avanne leikattujen yhdistys (ILCO)
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	sote ja hyte
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	verkostojärjestö
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Punainen Risti
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Kotipalvelu ja Kotitalousneuvonta
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	SPR Keski-Espoon osasto

jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Reuma, Hengitysyhdistys, Kehitysvammaiset
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	koulutus
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	omaisyhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	omaishoito
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	työllistäminen
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Liikuntajärjestö
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Eläkeliitto
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	kylätoiminta
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	lapsiperhe- ja vammaispalveut
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Työttömien yhdistykset
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Työttömien yhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	kulttuuriyhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	työvalmennus osatyökykyisille
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Yhdistysten tukiyhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Järjestöjen järjestö
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	kuntayhtymä
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	kulttuuritoiminta
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	kylä- ja asukastoiminta
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Omaisyhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Omaishoitoyhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	Virkistyskalastus
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	kyläyhdistys
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	omaisyhdistykset
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	aikuiset eri väestöryhmät
jokin muu yhdistysten toimiala, mikä?	vammaisjärjestö
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	asiakasraadit
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	säätiö
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	sote alan maakunnallinen toimija
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	maakunnan liitto
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	kunta
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	Julkista soteorganisaatiota
edustan jotakin muuta tahoa kuin	sairaanhoitopiiri

yhdistyksiä, mitä?	
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	Imatran seurakunta
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	Kunta, maakunta
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	kuntayhtymä
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	Maakunnallisia hyvinvointiverkostoja ja poikkihallinnollista hytetyötä.
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	perusturva
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	sairaanhoidopiiri
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	säätiö
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	Maakuntaliitto
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	Kuntayhtymä
edustan jotakin muuta tahoa kuin yhdistyksiä, mitä?	kaupungin- ja maakuntavaltuutettu

2. Vastaajan asema

Vastaajien määrä: 559

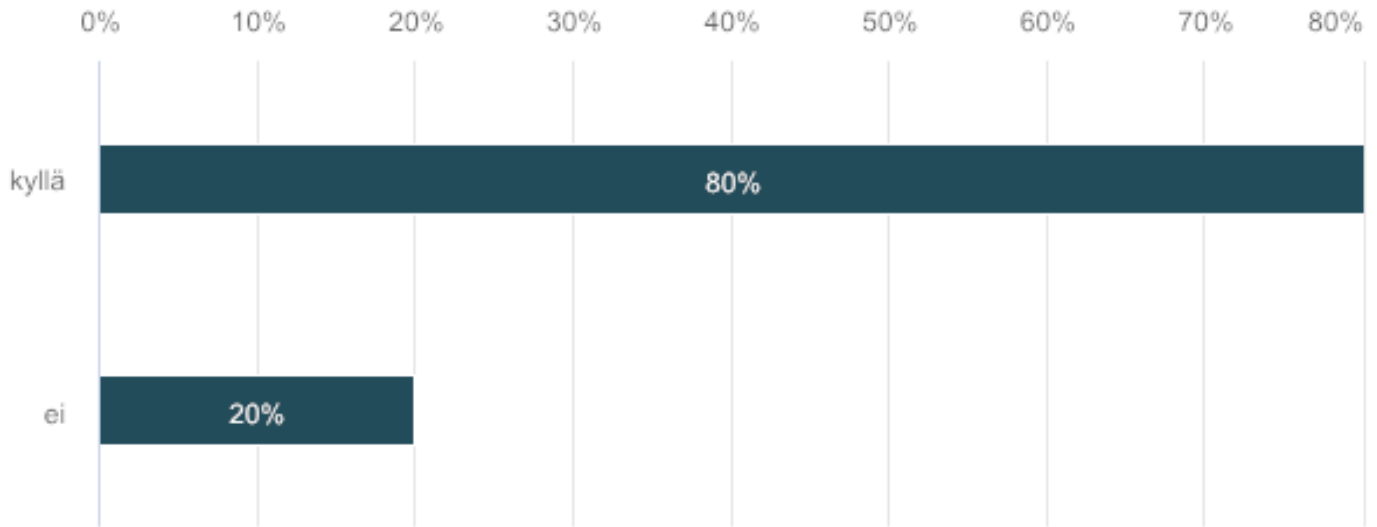
	n	Prosentti
yhdistyksen puheenjohtaja	146	26,12%
muu luottamushenkilö yhdistyksessä	110	19,68%
yhdistyksen työntekijä	252	45,08%
muu yhdistyksen aktiivitoimija	23	4,11%
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	28	5,01%

Avoimeen tekstikenttään annetut vastaukset

Vastausvaihtoehdot	Teksti
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	puheenjohtaja
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Valtakunnallisen liiton aluetyöntekijä
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Järjestöasiantuntija
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Valtakunnallisen järjestön työntekijä
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	piirin puheenjohtaja
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	toimitusjohtaja
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	kehittämispäällikkö
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	asiantuntija
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Valtakunnallisen järjestön työntekijä
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Liiton työntekijä
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Toiminnanjohtaja
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Johtotehtävät
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	sosiaalityö
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Projektityöntekijä
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	adoptiolapsen äiti
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	liittovaltuutettu
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Kuntayhtymän hallitus puheenjohtaj
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Eläkeliiiton liittovaltuutettu
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	asiantuntija
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Toiminnanjohtaja
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	asiantuntija
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Johtava viranhaltija
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	terveydenhoitaja
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	kehittämispäällikkö
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Toimitusjohtaja
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Asiantuntija
edustan muuta tahoa kuin yhdistyksiä ja asemani on:	Ylempi toimihenkilö

3. Järjestöni on valtakunnallisen liiton jäsen

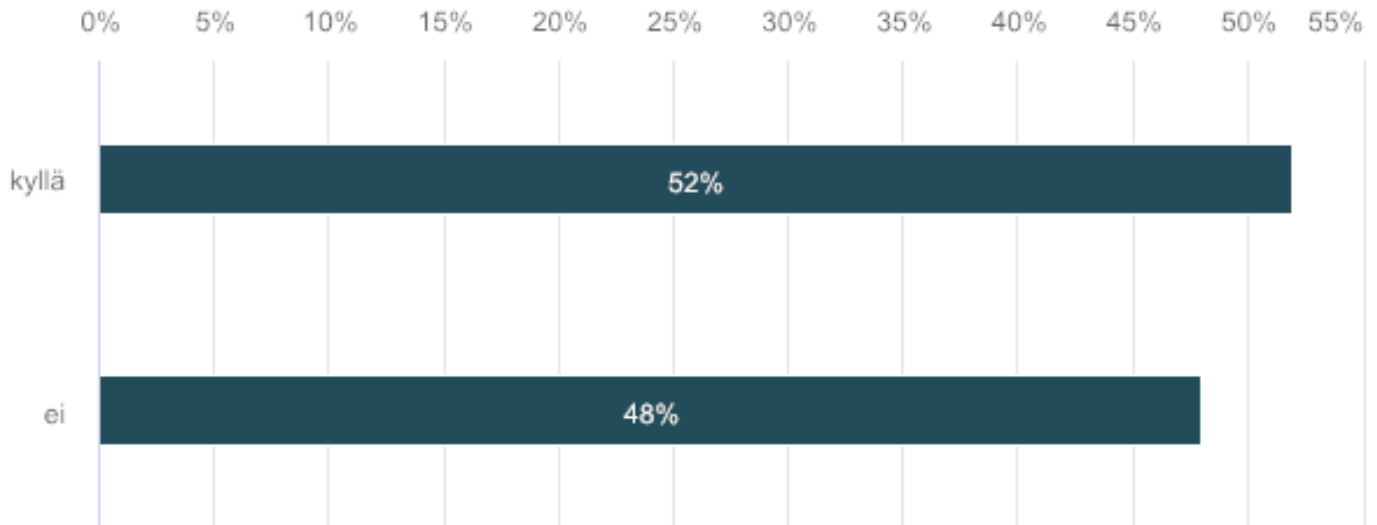
Vastaajien määrä: 548

	n	Prosentti
kyllä	440	80,29%
ei	108	19,71%

4. Järjestöni on SOSTEn jäsen

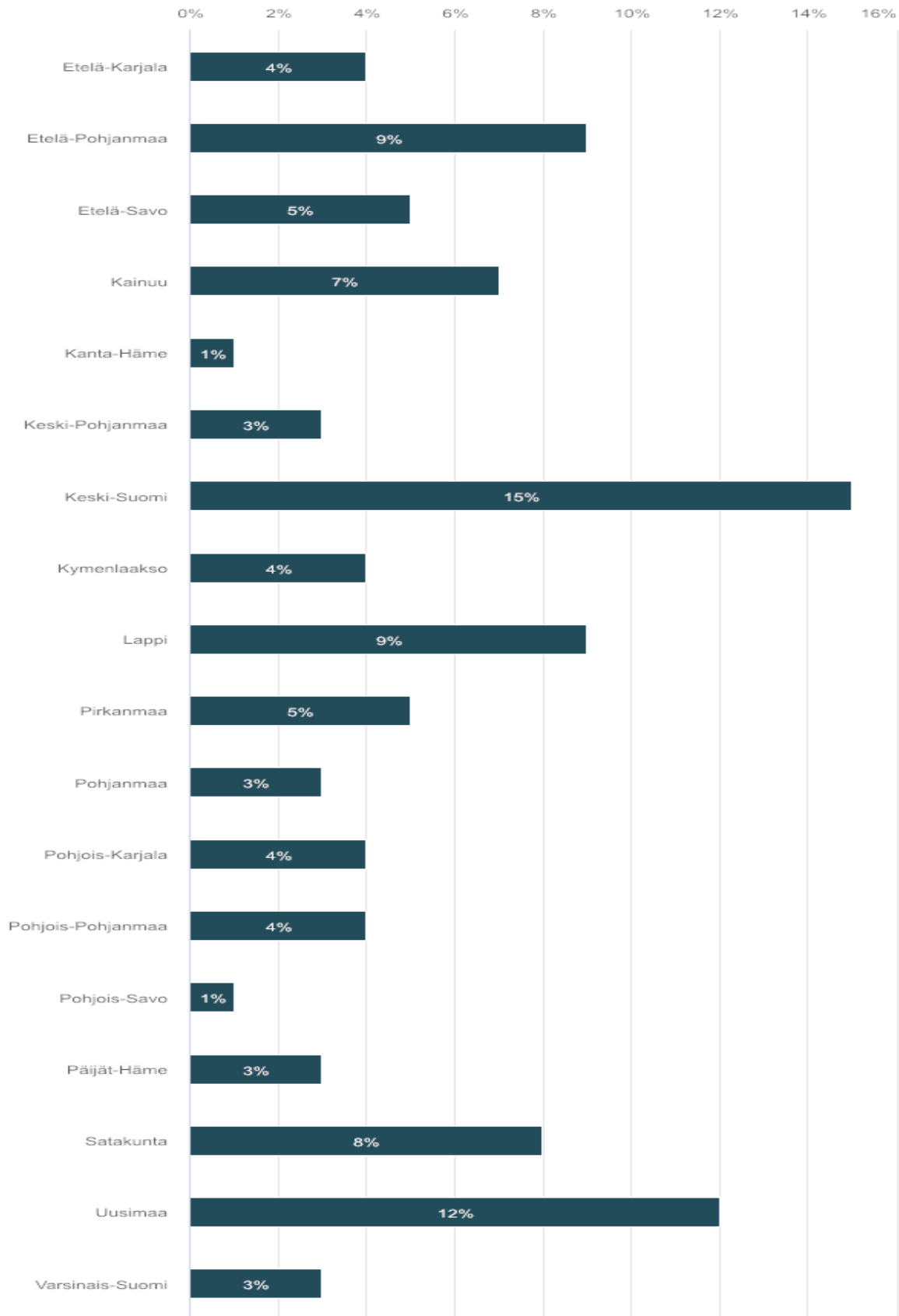
Vastaajien määrä: 534

	n	Prosentti
kyllä	279	52,25%
ei	255	47,75%

5. Taustatahoni toimipaikka maakuntatasolla

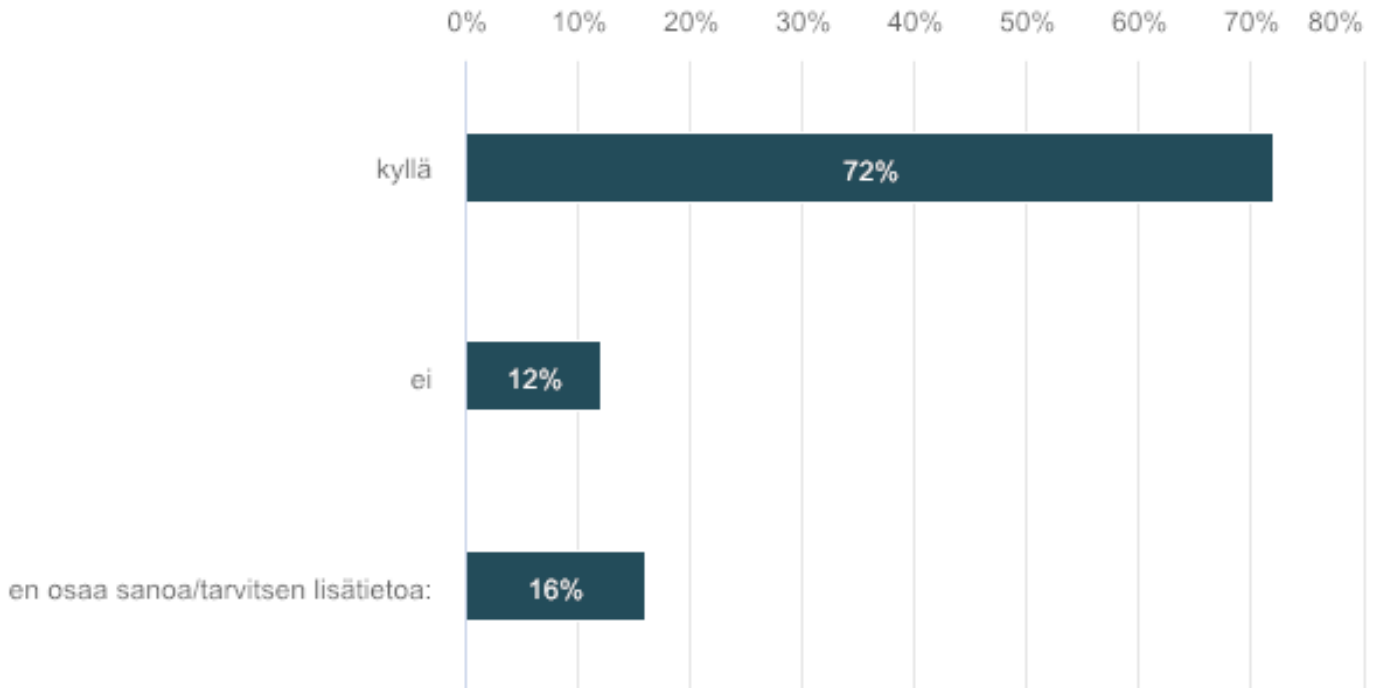
Vastajien määrä: 526

	n	Prosentti
Etelä-Karjala	23	4,37%
Etelä-Pohjanmaa	49	9,32%
Etelä-Savo	26	4,94%
Kainuu	36	6,85%
Kanta-Häme	5	0,95%
Keski-Pohjanmaa	14	2,66%
Keski-Suomi	79	15,02%
Kymenlaakso	19	3,61%
Lappi	50	9,51%
Pirkanmaa	27	5,13%
Pohjanmaa	17	3,23%
Pohjois-Karjala	19	3,61%
Pohjois-Pohjanmaa	21	3,99%
Pohjois-Savo	6	1,14%
Päijät-Häme	16	3,04%
Satakunta	42	7,99%
Uusimaa	63	11,98%
Varsinais-Suomi	14	2,66%

6. Kannatan maakuntapohjaista järjestöjen tukirakennetta

Vastaajien määrä: 553

	n	Prosentti
kyllä	399	72,15%
ei	68	12,3%
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	86	15,55%

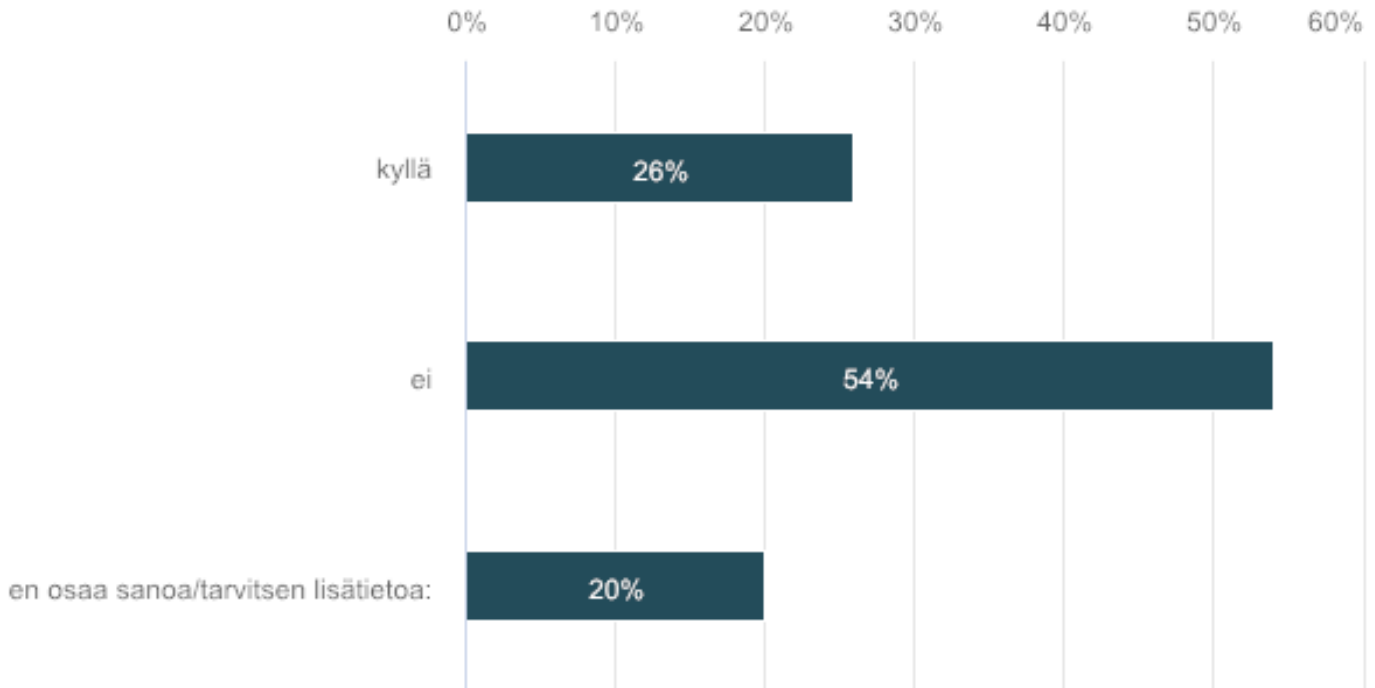
Avoimeen tekstikenttään annetut vastaukset

Vastausvaihtoehdot	Teksti
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Asiasta pitäisi saada tarkempi tieto mitä tuo oikein tarkoittaa käytännössä
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Paikallisuudesta
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	mitä käytännössä tarkoittaa? mikä muuttuisi?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Kuka hallinnoi EPIIä? Miten turvataan toimintaa riittävästi rahoitusta jos palkkoihin menee suurin osa stea avustuksesta?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	ehkä
en osaa sanoa/tarvitsen	pienien järjestöjen asema ja ääni jää helposti jalkoihin suurten järjestöjen ja yhteenliittymien ylätason/metatason diskurssissa, tämä kehitys ei ole

lisätietoa:	toivottava, vaan johtaa byrokratiaan ja aidon järjestöön etääntymiseen kohtaamistyöstä
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Itsehallintoaluepohjainen/peruskuntspohjainen
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	on järjestö on maakunnan sijasta taipumassa ERVA-alueeseen. jäsenmäärä vähenee maakunnan yhdistyksissä, tarvitaan taloudellisesti leveämmät hartiat toimintaa tukemaan.
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Lisätietoa !
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	reuna-alueiden tuki?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Uudenmaan erillisratkaisu; tarvitaan koko alueen kaikkien osien yhteistä tukirakennetta, muuten ei riitä toimijat
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Aika jyrkkä vastakkainasettelu. Kannatan yhteistyötä joka ulottuu tarvitsijan lähiympäristöön, on siis aivan sama onko se sitten maakunta tai erva-pohjainen.
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	miten yksi henkilö riittää tähän/maakunta
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Jo nyt Kela osoittui kuinka vaarallista on viedä päätöksentekoa kauas asiakkaasta, muuten kannatan maakunnallisuutta

7. Kannatan erva-alueisiin pohjautuvaa järjestöjen tukirakennetta

Vastajien määrä: 528

	n	Prosentti
kyllä	137	25,95%
ei	286	54,17%
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	105	19,88%

Avoimeen tekstikenttään annetut vastaukset

Vastausvaihtoehdot	Teksti
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Paikallisuudesta
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	tällä hetkellä sos.-ja terv. palv. kenttä odottaa valtakunn.laen tukirakennetta mm. vamm.palv.lakia.
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	mitää käytännössä tarkoittaa? mikä muuttuisi?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	miten koordinaatio toteutetaan isolla alueella
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Jääkö liian paljon tehtävää, onko kompetenssia
en osaa sanoa/tarvitsen	Maakunnalliset tavoitteet ei voi olla yhtenäiset koska toimintakulttuuri ja toimijat maakunnissa on erilaiset. Miten sisällöllinen tavoitteen asettelu

lisätietoa:	turvataan?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Tuen pitää kohdistua myös niihin järjestöihin, joilla ei ole resursseja toimia laajoissa verkostoissa mutta jotka silti tekevät aitoja työtä kohderyhmiensä kanssa kasvotusten.
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Tuntuu oudolta?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	reuna-alueiden tuki?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	mitä tämä tarkoittaa Uudellamaalla?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Onko tässä turhaan yksi porras välissä, mitä sillä haetaan, jos sotepalvelut ova kuitenkin maakuntapohjaisia.
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Aika jyrkkä vastakkainasettelu. Kannatan yhteistyötä joka ulottuu tarvitsijan lähiympäristöön, on siis aivan sama onko se sitten maakunta tai erva-pohjainen.
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	mitä nämä rajatut tavoitteet ovat
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Tärkeää alueellinen säilyvyys
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Kuinka jäykkä järjestelmä on? Onko suuruus etu?
en osaa sanoa/tarvitsen lisätietoa:	Keski-Suomen yhteisöjen tuki toimii erinomaisen hyvin, ja on sangen hyvin resursoitu. Jos malli on sitä tasoa, kannatan ja suosittelen, sillä se on ehdottomasti kärkeä panos/tuotostasoltaan, tukee ruohonjuuritason toimintaa ja antaa vahvan, asiantuntevan tuen kehittämiseen ja hanketyöhön,

8. Vapaa sana. Tähän voit jättää ajatuksiasi liittyen tulevaisuuden järjestöyhteistyön rakenteisiin.

Vastaajien määrä: 251

Vastaukset

Soteuudistus toteutetaan muuten maakunnallisena, niin tuntuu hullulta, että maakuntien järjestöjä "johdettaisiin" keinotekoisien erva-alueiden pohjalta.

Tulee ymmärtää, että jotkut erva-alueet ovat maantieteellisesti niin laajoja, ja sisältävät keskenään niin erilaisia maakuntia, että koordinointi niistä käsin parin henkilön voimin ei kertakaikkiaan ole mahdollista, ainakaan niin, että syntyisi hyviä tuloksia. Kaikissa maakunnissa ei myöskään ole ainakaan tällä hetkellä järjestöneuvottelukuntaa, vaan joka maakunnassa on omanlaisensa yhteistyörakenteet.

Uudenmaan osalta kannattaa harkita, onko tarve siellä todellisuudessa millainen (jos ja kun taloudelliset resurssit ovat vähäisiä). Kipeimmin kehittämistä, tukea ja ohjausta jo alueella sairastavuuden ja järjestöjen lukumäärän/asukas näkökulmasta lienee enemmän muualla Suomessa.

Nyt juuri tarvitaan maakunnittaista järjestöjä kokoavaa työtä, koska sote-uudistusta rakennetaan maakuntapohjalle.

Tähän suunnitelmaan kannattaisi kytkeä koulutettujen kokemusasisntuntijoiden käyttäminen osana toimintaa ja toiminnan kehittämistä.

Asiasta olen kuullut, että tuo yksi toimija olisi esim. SOSTE on vihon viimeinen ratkaisu. SOSTE ei edusta kuin valtakunnallisia järjestöjä ja valtakunnallisten liittojen asema paikallisiin jäsenyhdistyksiin ei perustu mihinkään valtasuhteeseen eikä myöskään monesti liitot aja kuin kapealla sektorilla jäsenyhdistystensä asiaa.

SOSTE on osoittanut jo vuosia olevansa kaikkea muuta kuin järjestöjen asialla.

SOSTE:n ovet auki kaikille järjestöille niin sitten asiaa voidaan uudelleen harkita.

Toivon, että jäsen voisi olla useamman yhdistyksen toimija yhdellä jäsenmaksulla. Näin saataisiin jäsenten kiinnostus moneen eri siirtolaisuuteen. Yhdistysten arvopohja ja toimintakenttä laajenisi. jne...

Maakuntiin / alueisiin pohjautuva tukirakenne on lähempänä ja mahdollistaa näin alueellisen yhteistyön paremmin ja helpompi kehittää toimintaa, kun ei ole liian byrokraattinen. Samoin alueen tunnettavuus tärkeää.

Tilanne hieman vaikea, kun ei tiedä, mikä tulee olemaan liiton kanta. Heille suositeltu erva-mallia. Liitolla on menossa myöskin alueelliset suunnitelmat, joitten sulautumista erva / maakuntamalliin ei ole vielä tiedossa.

Joka tapauksessa tuki on tärkeää kunta-tasolla, nyt jo huomattu, että vaikeaa on, kun sote-kustannukset siirtyy maakunnille / alueille. Kuntia ei kiinnosta olla enää tiiviissä yhteistyössä sote-järjestöjen kanssa.

Koska sote-palvelut organisoituvat jatkossa maakunnallisesti, myös sote-järjestöjen tulee organisoitua maakunnallisesti. Maakunnallinen koordinaatio ja tuki tulee saada maakunnalliselta toimijalta, joka tunnetaan maakunnassa myös viranomaistoimijoiden keskuudessa. Sotu-yhdistykset ja muut maakunnalliset verkostojärjestöt ovat tähän luontevia toimijoita.

Kannatan ehdottomasti maakuntapohjaista mallia; ERVA-mallissa työntekijät jäävät kauaksi todellisesta toiminnasta ja paikallisista järjestöistä eikä maakunnissa toimivien järjestöjen osallistaminen uudistukseen onnistu. Maakunnassa on paras tietämys, osaaminen ja olemassa olevat verkostot yhteistyölle. Etenkin Pohjois-Suomessa välimatkat ovat pitkiä ja suurilla ERVA-alueilla toimiminen tekisi toiminnasta etäistä sekä järjestöjen että työtä tekevien verkostokoordinaattoreiden näkökulmasta eikä aitoa vuoropuhelua ja/tai kehittämistyötä pääsisi

syntymään.
Tällä alueella erva-alue kattaa puolen Suomen kokoisen alueen ja neljä maakuntaa. Käynnissä oleva järjestön ja kuntien yhteistyön edistäminen sekä järjestötyön vieminen kuntien ja maakuntien rakenteisiin lakkaisi, mikäli koordinaatio olisi erva-alueittaista. Uskon, että jo nyt työstä on ollut todella suurta hyötyä, järjestöt on alettu ottaa paremmin mukaan mm. päätöksentekoon ja on ymmärretty, että osallisuuden toteutuminen vaatii usein tiivistä yhteistyötä järjestökentän kanssa.
Järjestöyhteistyölle on monessa maakunnassa kehitetty toimivia yhteistyörakenteita ja osassa ne ovat todella alkaneet juurruttaa toimintansa soten kaatumisesta huolimatta. Nämä rakenteet ovat myös aloittaneet tai jo tiivistäneet yhteistyötä sairaanhoitopiirien kanssa. Olisi todellista suunnittelun, kehittämisen ja resurssien hukkaa, jos nyt tässä vaiheessa käännetään kelkkaa. Lisäksi järjestökenttä on äärettömän monilukuinen ja moninainen hyvin pienistä paikallisista yhdistyksistä, seudullisiin, alueellisiin tai valtakunnallisiin järjestöihin. Nämä järjestökentän ominaispiirteet, maantieteellisyys ja realistinen resurssointi pitää ottaa huomioon järjestöyhteistyön rakenteita muovattaessa. Järjestöyhteistyön rakenteiden vakiinnuttamiseen tarvitaan edelleen työntekijä(t) maakunnallisella tasolla, mikä on realistinen toiminta-alue järjestötyön ominaispiirteet huomioiden. Tämän lisäksi läpileikkaava yhteistyö on varmasti ensiarvoisen tärkeää niin ERVA-alueittain kuin valtakunnallisesti.
olemme juuri saaneet perustettua maakunnallisen järjestöjen neuvottelukunnan, jolla on vankka asema mm. järjestöjen yhteistyön edistäjänä ja suhteessa julkiseen sektoriin
Perehdymme asiaan ja sen pohjalta osaamme sitten arvioida tilanteen. Alueellista infoa eri tiedotusvälineisiin ja kanaviin tarvittaisiin. Yhteinen alueellinen esim. joku työpaja tyyppinen tapahtuma asian tiimoilta olisi mielekäs meidän mielestä.
Jokaiseen maakuntaan tarvitaan oma työntekijä edistämään järjestöyhteistyötä. Esim. OYS-erva on maantieteellisesti laajin, kattaen 51,1 % Suomen pinta-alasta ja sinne Stean-mallissa ehdotettu yksi työpäri ei mitenkään kykene tukemaan koko aluetta.
Maakunnissa on tehty hyvää työtä Järjestöt 2.0 -hankkeen aikana. Yhteistyön rakenteita järjestöjen, kuntien ja maakunnan välillä on kehitetty ja perustettu muun muassa Järjestöjen neuvottelukunta järjestöjen asemaa ja roolia parantamaan sekä sen tehtäviä ja rakennetta selkiyttämään. Miksi aloittaa työ alusta, kun rakenteet on jo 2.0 -hankkeiden aikana tehty. Ja jos jossain maakunnassa ei valmista ole viimeisen kolmen vuoden aikana tullut, on varmasti paljon parastettavaa, jota voi hyödyntää.
Terveyden edistäminen, vertaistuki ja ns. marginaalisten ryhmien puolesta puhuminen on monen järjestön perustehtäviä. Tiivistä yhteistyötä tehdään ja verkostoidutaan pitkälti paikallis- ja maakunnan toimijoiden kanssa. Verkostot ovat maakunnassa tuttuja. Mikäli alueet tästä suurentuvat, on vaarana, että tämä tehty hyvä kehitystyö ja verkostot murenevat. Kansalaistoiminnassa pieni on kaunista, iso luo omat haasteensa ja vieraannuttaa.
Muutenkin olisi järkevää kehittää järjestöyhteistyötä vastaamaan samaa maakunnallista rakennetta kuin meneillään oleva sote- ja maakuntauudistus. Erva-aluejako liittyy enemmän erikoissairaanhoidon kehittämiseen. Se on liian iso, eikä palvele järjestökenttää, joka on ruohonjuuritason toimintaa parhaimmillaan.
Maakunnat ja niiden järjestäytyminen ovat erilaisia esim. ERVA-alueiden sisällä, jolloin tasavertainen ja kaikkia alueita palveleva koordinaatio sekä järjestö-maakuntayhteistyörakenteen mallinnus ei tule toimimaan. Maakuntakohtaisilla koordinaattoreilla on mahdollisuus olla oman alueensa kuntien, maakunnan ja järjestöjen asiantuntija ja kehittää rakennetta sisältäpäin, jolloin myös vastaanotto ja yhteistyö sekä viranhaltijoiden että järjestötoimijoiden puolelta on oletettavasti avoimempaa ja sujuvampaa. ERVA-aluemallissa päädytään (mahd. ajallisten resurssien vuoksi yms.) tasapäistämään ja yleistämään, jolloin maakuntien omaleimaiset tavat ja käytännöt saattavat

jäädä huomiotta ja pahimmallaan paikallinen järjestäytyminen ja yhteistyö jäävät junnaamaan paikoilleen tuloksetta.
Järjestöt tarvitsevat esim. Pohjois-Satakuntaan oman kumppanuustalon
Pohjois-Karjalassa tehdään paljon konkreettista yhteistyötä järjestöjen kesken. Yhteistyötä helpottaa huomattavasti se, että on oman toiminta-alueen kattavat yhteiset rakenteet (ja myös kuntayhtymän aluetta vastaavat) ja helposti lähestyttävät + on hyvä paikallistuntemus. Esim. Käytännössä on helppo löytää uusia kumppanuuksia, tutustua uusiin toimijoihin, pitää yllä hyvää yhteistyövalmiutta, saa myös omaa työtä tuotua esille, hyvin toimivat verkostot, tuki ja neuvot lähellä, yhteinen viestintä on mielekäs. Olen huomannut, että muilla alueilla toimivien yhdistysten kesken meilläkään ei ole vastaavaa yhteisen tekemisen luontevaa tarvetta, joten ajattelen, että laajempi yhteistyörakenne hajottaa verkoston liian huteraksi, että siitä olisi konkreettista hyötyä. Erva-alueen laajuinen rakenne olisi rahan tuhlaamista hallintoon, joka ei vastaa tarkoitustaan. Tätä on nähty esim hankehallinnossa ja hankekoordinaatiossa. Yhdistyksissä tekeminen ja toiminta on tärkeää ja niinpä turhaa hallintoa pitää välttää järjestösektorilla. Maakunnan tasolla yhteistyörakenne on vielä sillä tasolla, että ei ole pelkkää etäistä hallintoa, vaan luonteva osa yhteistä virkeää tekemistä ja sen eteenpäin puskemista.
Erva-alueet ovat liian suuria alueita tällaiseen työhön. Miksi romuttaa nyt hyvin tehtyä työtä? Monessa maakunnassa on lähiaikoina perustettu järjestöjen neuvottelukuntia tms. ja yhteistyötä on muutoinkin kehitetty maakuntapohjaisesti. Ainakin Satakunnassa pelkona on, että erva-alueittain järjestettynä tukirakenne keskittyy aivan muualle kuin tänne meille ja jäämme "takapajulaksi". Maakunnittain järeästi tukirakenne tukee jokaisen maakunnan elinvoimaa aivan eri tavalla kuin erva-alueittainen.
Maakunnat kehittyvät itsenäisesti omia erityispiirteitään ja tarpeitaan huomioiden. Erva-alueet ovat liian isoja ja monitahoisia toimintakenttiä. Ehdottomasti maakunnalliset työntekijät, jos halutaan jotain saada aikaan.
Järjestöjen tuen organisointi siten, että jokaiseen maakuntaan saadaan Stean rahoituksella vähintään yksi työntekijä on ehdottomasti parempi vaihtoehto kuin 2-3 työntekijää Erva-alueella. Erva-mallissa työntekijä tulisi sijoittumaan alueen suurimpaan keskukseseen ja muut alueet jäisivät ilman. Maakunnan yhden palkatun työntekijän lisäksi saadaan varmasti lisä-resurssia maakunnan muista toimijoista. Järjestöneuvottelukunnan sihteerin tehtävä on kuitenkin ehdottomasti yksi ko. maakunnallisen työntekijän tehtävistä.
Pitäisi löytää yhteinen ratkaisu Sotunetin ja Sosten välille. Tässä riitelyssä menee hyvä asia hukkaan.
Valmistelun tietotaito ja osaaminen olisi säilytettävä maakunta-tasolla, jossa voidaan jatkaa jo alkanutta työtä, valmiiksi toimivalla systeemillä ja verkostolla.
Suunnitelmien ongelmana melkein aina: substanssin puute, tilalla yleistävää ja yksinkertaistavaa ja tekopyhää kapulakieltä. STEA on hyvä esimerkki. Ennalta ehkäisevä toiminta alle 14 -vuotiaden mielenterveyden tukemiseksi olisi KAIKKEIN TÄRKEINTÄ. Mutta kukaan ei ota koppia, se ei kuulu kenellekään, esimerkiksi ei STEA:lle.
Uuden rakenteen pitäisi ENSISIJAISESTI tukea SUURIA ONGELMIA. Pienemmät ongelmat - kuten yhteistyö, oikeudenmukaisuus yms - ovat myös tärkeitä, mutta toisella sijalla.
Järjestöt tarvitsevat ehdottomasti myös maakuntiin edustajat.
Sos- ja terv. palv. yhteistyö mm. potilasjärj. kanssa on tärkeää ja toivon, että saadaan yhdenmukaiset käytännöt lakiin jotta kansalaiset saavat yhdenvertaiset palvelut riippumatta siitä missä kunnassa asuu. Hoitopolku kaikessa hoitoon liittyvissä kohtaamisissa ja palveluissa joustavaa ja asiakaslähtöistä sekä omaisten kanssa yhteistyö kaikessa asiakkaita koskevissa asioissa. Järjestöjen mukanaolo on tärkeä jo päätöksiä tehtäessä, tällöin kentän ja hallinnon yhteistyö korostuu ja järjestöjen edustajat tuovat päätöksen tekoon sen arjen, jossa asiakkaat elävät.

Alueilla ei sijaitse mitään sellaista toimijaa, jonka vastinparina voi järjestöyhteistyöhenkilö toimia.
Alueet ovat erilaisia. PohjoisSuomeen kaksi työntekijää hukkuu kuin karpäsen jäte ämpäriin. Kainuun ja Pohjoissuomen murheet ja haasteet ovat niinpaljon erilaisia kuin ruuhkasuomessa. Kainuuseen ja Pohjoissuomeen pitää olla paikalliset tekijät.
Olen aina saanut hyvää palvelua kaikkialla missä olen ollut. Ei moitittavaa mistään. Ihmettelenkin kuinka ihmiset valittavat pienistä asioista. Osalla on kylläkin aihetta valitukseen, mutta suurin osa valittaa aivan turhaan. Olen vakuuttunut, että oma käytös vaikuttaa saatuun palveluun. Suosittelen taskupeilin pitämistä käsilaukussa tai puvun povitaskussa ja vilkaisu siihen silloin tällöin.
Paras malli on mielestäni maakuntiin tukeutuva talousalueet huomioiva malli, jossa turvataan parhaiten paikalliset tarpeet ja kyetään nopeammin reagoimaan paikallisiin muuttuviin tarpeisiin.
Ehdottamasti jokaiseen kuntaan tarvitaan alueellinen järjestöneuvottelukunta- jossa edustajia jokaisesta maakunnan kunnasta sekä monipuolisesti järjestökenttä edustettuna. Helposti hyvinvoinnista puhuttaessa unohdetaan muut kuin sote- järjestöt. Ihmisen hyvinvoinnin perustaa on yhteisöllisyys/vertaistuki jne. jota laajasti koko järjestökenttä tarjoaa (ei pelkästään sote-järjestöt, vaikka toki niiden merkitystä ei pidä vähätellä!)
Järjestöavustuksia/ valtiollisia tukia jaettaessa pitäisi järjestöt kategorioida eri ryhmiin --> huomioon tulisi ottaa yhdistyksen liikevaihto, onko palkattuja työntekijöitä, millaisia tukia saavat jo katto-järjestöjen/liittojen kautta jne.. Tällä hetkellä todella monien avustusten ja tukien kohdalla järjestöjä kohdellaan yhtenä suurena ryhmänä- sama kuin R-kioski ja Stocmann olisivat samalla viivalla. Esimerkiksi OKM seuratuet jakaantuvat mielestäni aivan mielivaltaisesti valtakunnassamme. Uudellemaalle myönnettiin viime vuonna seuratuksia yli miljoona euroa ja Kainuuseen 30 000. Kainuussa seuratuki olisi monen seuran toiminnan edellytyksenä ja toimintaa ei kertakaikkisesti pystytä järjestämään tai kehittämään ilman tukea- Sitä vastoin uudellemaallekin seuratuksia myönnettiin seuroihin, jossa miljoonien liikevaihto- lukuisia palkattuja työntekijöitä ja vahvat lajiliitot taustalla rahoittamassa toimintaa- kysymys kuuluu, tarvitseeko nämä yhdistykset ("Stocmannit") todella näitä tukia toimintansa ylläpitämiseen.. Tässäkin suhteessa valtiollisia avustuksia tulisi suunnata enemmän harvaanasutulle seudulle, jossa olemassaolevalla väestöpohjalla ei pystytytä vapaatoimivoin pyörivää yhdistystoimintaa muuten kehittämään..
Tulevaisuuden terveyskeskus on pitkälti perusterveydenhuollon kehittämishanke. Palveluja täydentää 3.sektori, joko kohdennetuilla ostopalveluilla tai yleishyödyllisenä toimintana. Ensinnäkin palvelujen tarve tulee määrittää sote-palveluja tuottavan tahon osalta. Toiseksi palvelujen vaikuttavuuteen tulee kiinnittää entistä enemmän huomioita, tuottine kuka tahansa. .
Ne järjestöt, jotka ovat kauan tehneet työtä, pitäisi vapauttaa kiinteistä kuluista ja nyt suunnitellut tehtävät alatasolla pitää rahoittaa valtion varoilla.
Maakunnissa toimivat yhdistykset tarvitsevat maakunnan tuntevaa tukijaa tässä suuressa muutoksessa. Maakunnat ovat erilaisia, toimintaa lähdetään kehittämään erilaisista lähtökohdista eikä yksi toimintamalli sovi kaikille. Keskitetty ratkaisu ei palvele maakunnan järjestötoimijoita, siitä hyötyy korkeintaan hallinnoiva taho. Erva-alueisiin pohjautuva tukirakenne muodostuu pakostakin byrokraattiseksi, ja resurssit kuluvat hallinointiin.
Mitä lähempänä asioista päätetään, sitä paremmin paikalliset erityispiirteet tulee otettua huomioon.
Mitä lähempänä perustoimintaa järjestöjen tuki on, sitä paremmin ymmärretään perustoiminnan ja alueellisia, ehkä joskus jopa paikallisia haasteita ja erityispiirteitä.
Satakunnan maakunta alueena olisi kannatettavampi mutta jos rahoitus ei anna myöden, erva on 2. paras vaihtoehto.
Kuntayhtymät kunniaan ja tasavertaisuus
Maakuntapohjainen toiminta on paljon lähempänä niin fyysisesti kuin ennen kaikkea "henkisesti" = tässä tapauksessa saman keskisuomalaisen menestyksen eteen työtä tekevä.

Tärkeintä on turvata järjestöjen rahoitus myös tulevaisuudessa.
Kysymys on hyvin ristiriitainen, toisaalta tarvitsisimme harvaanasutuilla alueilla isompia ryhmiä, mutta tarpeet ovat kuitenkin erilaisia ja kokemus siitä, kenen asioita ajetaan ja kenen asioista puhutaan, voivat tuoda kovasti vierauden tuntua. Esim. kaksi kertaa vuodessa Kaksilla kokoontuminen on turhauttavaa, kun joku puhuu taas kerran siitä, mitä jo edelliset kerrat on puhuttu. Oman järjestön alla myös tuttuus ja vertaistuki kohtaavat paremmin ja täsmällisemmin.
Tällä hetkellä järjestöt toimivat aika pitkälle suhteellisen kapea-alaisesti. Kiinteämpi käytännön yhteistyö ja eritoten kiinteämpi kumppanuus julkisen toimijan kanssa edellyttää järjestöperusteisen toiminnan uudelleen organisointia- ainakin sosiaali- ja terveydenhuollon kentässä.
ERVA satsaisi rahat erikoissairaanhoidon, mikä on kallelin hoitomuoto. Maakunta toivottavasti lähipalveluihin nopeasti, halvin hoitomuoto.
Mahdolliset avustuspohjaiset järjestöille suunnatut tuet tulisi avata ja myöntää etupainotteisesti. Eli kuluvan toimintavuoden aikana haut tulisi ajoittaa esim. syys - lokakuulle ja päätökset tulisi antaa viimeistään marraskuussa. Tällöin toimintoja ei tarvitsisi ajaa alas ja käynnistää kokonaan, usein myös hallinnollista organisaatiota myöten, uudelleen.
Maakuntapohjainen tukirakenne mahdollistaa paremmin alueellisten erojen huomioon. Alueemme Järjestöt 2.0 -hanke on tehnyt loistavaa työtä järjestö-kunta-maakunta -yhteistyön rakenteiden luomiseksi. Olisi todella sääli, jos hyvä työ valuisi hukkaan.
Maakunnallinen tukirakenne mahdollistaa tuen joka huomioi alueen erityispiirteet. Keski-Suomessa olevat yhteenliittymät ja toiminnot eivät ole tälläkään hetkellä ainoastaan ERVA alueen mukaisia vaan täällä on paljon yhteenliittymiä myös läntiseen suomeen ja Pirkanmaalle.
Tärkeää, ettei julkisilla palveluilla pyritä luomaan samaa, mitä kunnasta löytyy jo järjestön tuottamana palveluna. Kuinka Erva-alueisiin pohjautuvassa tukirakenteessa pärjää pieni paikallinen järjestö?
Uskoakseni laajan maakunnan edut tulevat paremmin huomioiduksi.
Toivomme että kaikista omaishoitoyhdistyksistä saataisiin edustajat mukaan jo suunnitteluvaiheessa.
Huolimatta em. vastauksistani valtakunnallinen koordinointi on hyödyllistä. Yhdenmukaisuutta voisi kehittää KYT-mallia soveltamalla.
Näkemyksemme mukaan maakuntapohjainen ratkaisu turvaisi erva-ratkaisua paremmin a) alueellisia erityispiirteitä huomioivat (sote/hyte) rakenteet, mm. järjestöjen rooli olla ratkaisemassa alueellisia hyvinvointieroja ja eri väestöryhmien osallisuuden toteutumisen esteitä/mahdollisuuksia yhdessä julkisen sektorin kanssa b) kokoaa, yhdistää ja toimii siltana paikallistoimijoiden ja alueellisen maakuntapohjaisen järjestöyhteistyön sekä julkisen toiminnan välillä -> varmistetaan, että paikallistason haasteet/ääni eivät huku
Hieman vaikea oli vastata, kun näistä asioista ei ole kovinkaan paljon aikaisemmin kuullut. Yhteistyö on kuitenkin erittäin tärkeää!
Tieto pitäisi jakaa enemmän. Yhteisä tapaamisissa ja ei päätöstä ylhäältäkäsi, vaan tieto on tekijöillä eli järjestöillä ja säätiöillä.
Tätä on vatvottu niin kauan että olisi jo aika saada kunnan päätöksiäaikaan.
En tiedä näistä mitään. Järjestöni saa rahat STEA:lta ja sitä kautta tämä taso on jäänyt minulle täysin vieraaksi.
Järjestöillä on iso merkitys tulevassa sote-uudistuksessa. Erva-alueisiin pohjautuva malli on alueena liian suuri, ei tue pääkaupunkiseudun ulkopuolella olevia alueita. 18+1 -malli olisi yhteiskunnalle kallis ratkaisu. Näiden välimuotoa kaipaisin.
Ennaltaehkäisevän tuen ja neuvonnan tarpeen toteuttamisessa järjestöillä on suuri merkitys. Tähän tarvitaan erillisrahoitusta, jota järjestöt voivat hakea. Järjestöillä on myös paljon vapaaehtoisia, jotka lisäävät toiminnan vaikutuksia ja vaikuttavuutta.

<p>Erva -alueisiin pohjautuva yhteistyömalli on liian suuri. Nykyinen maakuntapohjainen malli (18 maakuntaa) toimisi muuten hyvin, mutta on liian raskas ja kallis.</p>
<p>Järjestöt tarvitsevat muuttuvassa toimintaympäristössä lähellä olevaa tukea ja tukirakennetta, joka pystyy hahmottamaan maakuntakohtaista soteuudistuksen kehittämistyötä, verkostoitumaan oleellisiin yhteistyökumppaneihin ja tunnistamaan maakunnan järjestökentän ammatillisista järjestöistä vapaaehtoiseihin yhdistyksiin. Erva-alueisiin pohjautuvan mallin käynnistäminen merkitsisi jo tehdyn työn hukkaamista ja resurssien tuhlaamista. Aidosti maakuntia ja niiden järjestöjä hyödyntävää työtä ei voida tehdä isoilla alueilla, muutamalla työntekijällä ja kehittämistä Helsingistä käsin johtaen.</p>
<p>Erva-alueisiin perustuva on liian vähäisellä työresurssilla jo valmiiksi haastavassa tilanteessa. Maakunnissa tehty työ valuu hukkaan, jos Järjestöt 2.0 -hankkeiden perustalle ei rakenneta.</p>
<p>Meidän kattojärjestön aluekoordinaattorit ovat jo vuosikymmenet olleet ns.Erva-alueiden mukaan toimimassa. Kokemuksemme on ettei yksi ihminen voi osallistua 4 maakunnan järjestöjen toimintaan kuin hyvin marginaalisesti. Hyödyttää sitä maakuntaa missä toimisto/asuinpaikka. Siksi toivon jokaiseen maakuntaan oman järjestöyhteistyötä ylläpitävän toimijan.</p>
<p>Alueilla on erillainen väestörakenne, siten toiminta malli on erillainen koko suomea ajatellen. Yksi malli ei toimi koko suomessa.</p>
<p>Olen pienen mutta aktiivisen mielenterveysseuran puheenjohtaja, maakuntapohjainen tukirakenne on ok, hyvä, ei missään tapauksessa erva-alueisiin pohjautuvaa. Sillä maakunta pohjaisessakin näen isoja puutteita, mennään isojen matkassa, pienten seurojen ääni ei kuulu. Pieni seura ei ole edes "listoilla", tieto tulee isojen kautta, jos tulee.</p> <p>En usko, että suunniteltu maakunnallinen järjestöjen neuvottelukunta tulee tätä ongelmaa poistamaan. Pienen mielenterveysseuran hiljainen tieto ei saa neuvottelukunnassa ehkä jalansijaa. Neuvottelukunnat ovat tehottomia. Sen sijaan pitäisi kehittää esim. sosiaalista raportointia ja sellaista systeemiä, jonka avulla tieto hyvinvointivajeista saataisiin päättäjille. Yksi työntekijä/maakunta ? jospa löytyy "yli-ihminen"</p>
<p>Erva-alueiden keskukset liian kaukana, toiminta jää pyörimään keskuskaupunkien ympärille.</p>
<p>Toimijan on tunnettava alueensa, sen järjestöt ja yhteistyökumppanit.</p> <p>ERVA-alueen toimija (t) eivät millään voi ottaa niin isoa kokonaisuutta haltuun, järjetön ajatuskin. Toimijan on liikuttava, verkostoiduttava ja näyttävä alueensa järjestöjen parissa. Yksi henkilökin/maakunta kuulostaa aika niukalta.</p> <p>Tämä ERVA-tason toimijuus on jo kertaalleen nähty ja huonoksi havaittu. Miksi pitäisi palata malliin, joka tiedetään huonoksi?</p>
<p>Satakunnassa järjestöyhteistyö on mennyt hyvin eteenpäin ja rakenteet on luotu. Yhteisökeskuksen johdolla toiminta on aktiivista ja järjestäytyntä.</p>
<p>Kummassakin mallissa on hyvät puolensa. Koko Suomeen tarvitaan yhdenmukaisia rakenteita, mutta toisiko maakunnalliset rakenteet enemmän hyötyä pienille paikkakunnille jo yhteistyön voimin? Vai korostuisiko mallissa "näin on ennenkin toimittu" -malli ja rakenteet eivät olisi tasapuolisia? Tästä ehkä tarvittaisiin tarkempaa suunnitelmaa ja tietoa.</p>
<p>Nuorempaa toimijakuntaa tarvitsisi saada järjestötoimintaan. Yhteistyö kunnan päättäjien kanssa mutkatonta</p>
<p>Maakunnan liiton näkökulmasta maakuntapohjainen tukirakenne on ehdottomasti ainoa toimiva ja järkevä vaihtoehto, mikäli todella ja oikeasti halutaan hyödyntää järjestöjen osaamista. Iso keskitetty, erva-alueiden pohjalle rakentuva järjestelmä ei välttämättä ota huomioon maakuntien ja järjestötoimijoiden erilaisuutta, ja mitä keskitetympi järjestelmä on kyseessä, sitä jäykempi se on reagoimaan alueilla tapahtuviin toimintaympäristön muutoksiin, jolloin erityisesti tarvitaan</p>

resilienssiä.
Maakunnalliset rakenteet ovat riittävän paljon pienemmät tällaisen asian hoitamiseen kuin erva-alueet. Erva-alueella on erityyppisiä maakuntia, joten asukkaiden palvelujen yhteensovittaminen on hankalampaa kuin maakunnan tasolla, jossa on maantieteellinen yhteys ja verkostot lähempänä. Ihmiset tuntevat paremmin toisensa ja yhteistyö helpottuu maakunnan tasolla paremmin kuin erva-alueella.
On tärkeä, että järjestöjen toimintaedellytyksiä ja roolia osana maakunnallisia palvelupolkuja rakennetaan maakunnassa, ei kaukana toimijakentästä. Erva-alue yksinkertaisesti vie toimijatahon liian kauas. Kymenlaaksossa on ollut yksi järjestöagentti, ei muuta järjestörakennetta, joten jos se viedään nyt pois, aika tyhjän päälle jää. Hyvää mallia ei kannata tietentahtoen rikkoa, vaan ottaa siitä oppia. On selvä, että nykymalli ei kokonaisuudessaan ole ollut toimiva vrt. koordinaation rakenne, mutta se ei tarkoita, että koko malli pitää räjäyttää, vaan poimia sieltä ns. helmet, ja rakentaa mallia sen mukaan. Kuten nyt ehdotettu maakuntapohjainen tukirakenne ehdotuksessa on tehty.
Alueilla, missä on pitkät välimatkat, erva-alueisiin pohjautuva tukirakenne ei ole riittävä.
Järjestöt ovat verkostoituneet vahvasti maakunnittain. Esimerkiksi Keski-Suomessa sitoutuminen / kuulumisen tunne KYSin erva-alueeseen ei ole kovin vahvaa. Toiminta suuntautuu luontevammin etelän suuntaan kuin itään. Yhteistyö idän järjestöjen kanssa ei todennäköisesti olisi kovin toimivaa. Jokaisella maakunnalla on oma, vahva järjestökenttensä, jonka toimintamahdollisuuksia olisi tärkeää vahvistaa,
Maakuntamallin plussana on työskentelyn painottuminen järjestöjä lähellä olevaan toimintaympäristön. Tässä mallissa mielestäni toiminnan pääpaino on järjestöjen tukemisessa, myös muiden kuin sote-järjestöjen. Jos tavoitteenamme on sote toiminnan painopisteen siirtäminen korjaavasta työstä ehkäisevään työhön, niin huomioon on otettava koko järjestökenttä, ei ainoastaan sote-järjestöt. Paikallinen verkostoituminen ja sen tukeminen vahvistaa myös kunnan ja järjestöjen yhteistyötä. Järjestöjen toiminta on myös muuta kuin palvelujen tuottamista. Järjestöjen rooli hyvinvoinnin tuottajana on paljon laajempaa ja monimuotoisempaa kuin palvelutuotanto.
Toiminnan keskittäminen erva-alueille korostaa sote-palvelujen tuottamiseen liittyvää tukea ja sulkee pois merkittävän osan kansalaistoiminnan tukemisesta. Järjestöjen toimintaympäristöt ja toimintatavat vaihtelevat suuresti riippuen esim. kunnan tai järjestön koosta. Kaikille yhteisen toimintamallin ja pelisääntöjen luominen tulee väistämättä suosimaan vain joitain järjestöjä.
Järjestöyhteistyön koordinoiminen alueella on lisännyt kunnan ja järjestöjen yhteistyötä mm. helpottamalla verkostoituneiden järjestöjen tavoitettavuuden. Myös viestiminen järjestöjen suuntaan on helpottunut. Stean rooli yksittäisten järjestöjen toiminnan kehittämisessä on merkittävä, mutta tämän kehittämistoiminnan alueellinen koordinoiminen olisi myös tarpeen. Toimivat verkostot voivat organisoida myös kehittämistoimintaansa yhdessä. Tämä on merkittävästi vaikeampaa mitä laajemmat yhteistoiminta-alueet ovat.
Tuen tulee olla lähellä järjestöjä, lähellä ihmistä ja siinä pitää olla ymmärrys alueen erityispiirteistä.
Maakuntien hallintorakenteissa ja järjestökentissä on erityispiirteitä, joita ei voi ottaa huomioon, jos hallinnointia ja kumppanuutta rakennetaan ja tehdään erva-alueiden kokoisessa aluerakenteessa, parin työntekijän voimin. Miten järjestöjen ja pienten yhdistysten rooli tällöin kytketään päätöksenteon ketjuun, olettaen, että kunnissa ja maakunnissa halutaan järjestöjen olevan tulevaisuudessa vahvemmassa roolissa palvelutuottajana, julkisen palvelutuotannon jatkeena?
Nyt on Järjestö 2.0 ainakin Uudellamaalla rakentanut toimivat verkostot ja rakenteita ja luottamuksen järjestöihin Uudellamaalla. SOSTE taas tuntuu kaukaiselta. Kumaja hanke on tarjonnut lukuisia mahdollisuuksia vaikuttaa, osallistua ja saada äänen kuuluviin sekä päästä

<p>dialogiin julkisen puolen kanssa. SOSTE:n kautta en ole törmännyt urani aikana mahdollisuuksia tällaiseen, vaikka heidän pitäisi nimenomaan edustaa valtakunnallisesti järjestökenttää. Ehkä valtakunnallisten keskusjärjestöjen toiminnanjohtajilla on mahdollisuus osallistua tai ehkä minulta vain ovat menneet tilaisuudet ohi?</p>
<p>Sote-uudistusta tehdään pääosin maakuntien pohjalta, tosin Uudellamaalla on tulossa vielä yhtenäisiä maakuntia enemmänkin alueita. Tilanteessa, jossa monia järjestöille tärkeitä kysymyksiä tullaan ratkaisemaan nimenomaan maakuntien tasolla, on ehdottoman tärkeää, että järjestöt toimivat tehokkaasti juuri tällä tasolla. Ei ole uskottavaa, että erva-alueittain toimivat henkilöt kykenisivät vaikuttamaan tehokkaasti jokaisessa maakunnassa, saatika osallistamaan alueilla toimivia järjestöjä omaan työhönsä tai tukemaan alueen järjestöjen yhteistä vaikuttamistyötä maakunnan suuntaan millään lailla. Maakuntia, itsehallintoalueita, hankkeita, työryhmiä, neuvottelukuntia, valmistelijoita, järjestöjä jne. on yksinkertaisesti liikaa hallittavaksi niin suurella alueella.</p>
<p>Maakuntauudistus on vielä visio. Se, missä vaiheessa tällä hetkellä ollaan on vahvasti maakunnallista kehittämistä. Se puhuu maakuntakohtaisen tuen puolesta. Mikä on erva-alueisiin pohjautuvan mallin tavoite? Pelkästään silläkin laajuudella on isoja aluekohtaisia eroja, eikä erva-aluekohtainen koordinointi tuota yhtenäisyyttä.</p> <p>Maakuntamallin pitäisi olla maakuntalähtöistä kehittämistä, toki yhteiset suuntaviivat ovat yksi tavoite, mutta ei ole realistista ajatella että eri maakunnat muistuttavat pitkällä aikavälillä toisiaan, kehitys on tällä hetkellä päin vastaista mm. muuttoliikehännän vuoksi.</p>
<p>Olisiko vihdoinkin aika astua joko-tai asetelmasta sekä-että - toimintatapaan. Kukaan ei pärjää yksin, se on fakta.</p>
<p>Rakennemalli on itsessään hyvä, ongelmaksi voi muodostua, kuinka järjestöt saadaan sitoutumaan tämän mallin piiriin. Järjestöjen ongelmana on yhteistyön puuttuminen. Järjestöjen välinen eriarvoisuus korostuu avustusrahoitusten myötä, ei löydy yhteistyöhalukkuutta pienten ja isojen järjestöjen välille, kukin järjestö toimii omissa yksiköissään yksin.</p>
<p>Kainuu pitää säilyttää yhtenä kokonaisuutena Rukalta Manamansaloon.</p>
<p>Ihanteellista olisi, jos koko Suomessa olisi yhdenmukaiset rakenteet ja tuki kaikille, pienillekin yhdistyksille olisi sama. Tärkeää olisi varmistaa tasapuolinen tukeminen kattavasti koko maassa ja pienien yhdistysten huomioiminen. Valtakunnallisessa mallissa vaarana on, että keskitytään vain isoihin kaupunkeihin ja suurempiin järjetöihin. Valtakunnallinen malli on kuitenkin parempi ja hyvä tavoite.</p>
<p>Tukia ei saa pienentää entisistä ja byrokratiaa tulisi helpottaa esim sähköisillä hakemuksilla. Yhdistykset toimivat vuodesta toiseen samoilla toimintamalleilla ja joka vuotinen paperirumba on yhdistysten aktiiveille kova ponnistus. Ja jos henkilöt toimielimissä vaihtuvat on uusien toimijoiden hankalaa päästä sisälle monista erilaisista toimintatavoista hakemuksissa. Hankalaa saada uusia jäseniä hallituksiin.</p>
<p>Mielenkiinnolla odotan tulevia ratkaisuja ja toivon että järjestöjen mahdollisuus vaikuttaa tulee huomioitua riittävästi tulevaisuudessa.</p>
<p>Kannatan ervaa. Valtakunnallinen malli tavoittaa toimijat tasavertaisesti. Eri hankeohjelmat tukevat toisiaan, ei ole hanke hässäkkää, josta kukaan ei ota selvää. Vaikuttavuus paranee.</p>
<p>Tarvitsen lisää infoa.</p>
<p>Yhdistysten toiminnan aktivointi voisi onnistua laajemman organisaation avulla.</p>
<p>Yhden Erva-alueen sisällä olevat maakunnat ovat toisiinsa verrattuna erilaisia, koska kunkin sairaanhoitopiirin alueella on voitu toimia oman toimintamallin mukaisesti:</p> <ul style="list-style-type: none"> - on maakunnallisia/alueellisia sote-organisaatioita, jotka huolehtivat alueensa perustervedenhuollosta, erikoissairanhoidosta ja sosiaalityöstä - ja toisaalta on myös niitä maakuntia/alueita, joissa osa palveluista järjestetään kuntavetoisesti ja

<p>osa sairaanhoitopiirissä > järjestöjen tukeen palkattavan henkilön tehtävä on todella haasteellinen em. erilaisista nykyrakenteista johtuen sekä myös sen vuoksi, että yhdistysten/järjestöjen toiminta-alueet eivät noudata kunta- tai maakuntarajoja</p>
<p>Hyvä kun voi ottaa kantaa alemmalla tasollakin. Toivottavasti saadaan myönteinen kanta yhteisiin päätöksiin.</p>
<p>Tulevaisuuden maakunnassa tarvitaan aktiivista ja arjessa kiinniolevaa työtä. Lisäksi oman alueen asiantuntemus ei voi tulla muualta. Jokainen maakunta on erilainen. Esimerkiksi joissakin maakunnissa toimiva kaksikielisyys on ehdoton edellytys. On alueita, joissa ensisijainen kieli on ruotsi. Pelkkä kääntäminen ei riitä. Lisäksi on vaarana, että hankkeissa jo luodut verkostot menetetään, jos maakunnalliset hankkeet loppuvat. Valtakunnalliset työntekijät eivät ehdi toimia aktiivisesti verkostoissa ja ylläpitää toiminnan kannalta oleellisia suhteita. Maakunnallista toimintaa on myös järjestöjen keskinäinen yhteistyö, sen rakentaminen ja vahvistaminen. Nyt jo olemassa olevat maakunnalliset rakenteet- järjestöneuvottelukunta ja maakunnan osallisuusryhmä, joiden toiminta on maakunnallista.</p>
<p>Stean malli on liian laajapohjainen; ei sellaisella ole todellista käyttöä.</p>
<p>Maakuntapohjainen tukijärjestelmä olisi lähempänä järjestöjä.</p>
<p>Kannatamme ehdottomasti ERVA -alueisiin pohjautuvaa yhteistyötä. Tällöin mahdollistetaan parhaiten seudullisen ja paikallisen äänen kuuluminen uudistuksessa.</p>
<p>Miksi rakentaa uusia yhteistyörakenteita kun olemassa olevia paikallisia, seudullisia ja maakunnallisia yhteistyörakenteita hyödyntämällä saataisiin sama asia tehokkaammin hoidettua.</p>
<p>Pirstaleisen järjestökentän asioiden vieminen maakuntatasolle keskitetysti on kokeilemisen arvoinen asia. Tällä hetkellä järjestöt näyttäytyvät julkiselle sektorille pieninä piipertäjinä, kun jokainen yrittää hoitaa vain omaa tonttiaan. Nykyinen malli ja eri maakuntien toisistaan paljon poikkeavat järjestörakennehankkeet eivät aina edistä järjestöjen mainetta ja roolia merkittävänä julkisen sektorin kumppanina sosiaali- ja terveysalalla. Se myös mietityttää, että millä rahalla nykyistä mallia voidaan ylläpitää, kun STEA on tehnyt päätöksen supistaa järjestöyhteistyöhön kohdennettua rahoitusta. Kunnat ja maakunnat tuskin lähtevät sitä rahoittamaan.</p>
<p>Onko tarkoitus unohtaa periferiat? Eihän täältä pääse minnekään, jos ei ole omaa autoa, ja julkista liikennettä satunnaisesti. Järjestöyhteistyökin kärsii moisesta ja kun ei ole niitä tietokoneitakaan kaikilla.</p>
<p>Maakunnan tasolla on paras asiantuntemus huolehtia alueen omaehtoisesta ja omannäköisestä järjestötyöstä. Läheisyysperiaate on järjestötyössä tuiki tärkeä. Se edistää motivoitumista ja sitoutumista. Muiden toimijoiden tunteminen myös helpottaa yhteistyöverkostojen rakentamista. Aidolla, luottamuksellisella yhteistyöllä on mahdollista tuloksellisesti ja vaikuttavasti saada parannuksia maakunnan sote-rakenteisiin ja palveluihin.</p>
<p>Maakuntatasolla organisoitu tukirakenne varmistaa paremmin olemassaolevien verkostojen, yhteistyökumppanuuksien ja aluetuntemuksen hyödyntämisen sekä maakunnissa toimivien yhdistysten osallisuuden sote-uudistuksessa. Monissa maakunnissa on jo nyt hyviä yhteistyörakenteita, joita pystytään hyödyntämään tulevassa sote-uudistuksessa järjestöyhteistyön rakentamisen näkökulmasta. Liian isoille erva-alueille sijoitetut valtakunnan tasolta johdetut työntekijät jäävät maakunnista katsottuna kaukaisiksi.</p>
<p>SOSTE on olemassa juuri tällaisia valtakunnallisia hankkeita varten.</p>
<p>Mielestäni on erittäin tärkeää että jokaisella alueella olisi oma tukirakenne järjestöille, koska alueet ovat kovin erilaisia ja nykyinen järjestö 2.0 on saanut alueellamme paljon hyvää jo käyntiin. Todella harmi jos tämä malli romutetaan. Jos palataan ns. vanhaan korostuu tulevaisuudessa se että</p>

<p>pienempien järjestöjen ääni jää jälleen kuulematta.</p>
<p>Maakunta on mielestäni tarpeeksi pieni ja tarpeeksi iso alue hoitamaan sen alueella olevien asioita ja järjestämään palveluita.</p>
<p>Järjestäjä tarvitaan.</p>
<p>Maakunnallista järjestöyhteistyötä ja yhteistyörakenteita mm. sote-keskusohjelman kokonaisuudessa parhaiten edistää maakuntapohjainen tukirakenne. Maakunnallista yhteistyötä, dialogia ja verkostoja tarvitaan myös lujittamaan kiinnittymisen tiloja paikallisten järjestöjen tarjoamien toimintojen kuten hyvinvoinnin ja terveyden edistämisen hyödyntämisessä.</p>
<p>Maakunnallista järjestöyhteistyötä ja yhteistyörakenteita mm. sote-keskusohjelman kokonaisuudessa parhaiten edistää maakuntapohjainen tukirakenne.</p>
<p>Maakunnallisia verkostoja, dialogia ja yhteistyötä tarvitaan myös lujittamaan kiinnittymisen tiloja paikallisten järjestöjen tarjoamien toimintojen kuten hyvinvoinnin ja terveyden edistämistyössä.</p>
<p>Nämä ovat niin isoja asioita/suunnitelmia, ettei järjestöissä vapaaehtoistyötä tekevä pysty perehtymään eikä hallitsemaan tällaisia. Joka paikkaan pitäisi vapaaehtoisena ehtiä ja joka asiaan vapaaehtoisen perehtyä. Nytkin yhdistyksen puheenjohtajana ajan käyttö on taatusti enemmän viikossa kuin aikoinaan työvuosina palkkatyötä tehdessä. Ja kyseessä on keskivertokokoinen yhdistys koko SUomen mittakaavassa, omalla paikkakunnalla suurehko yhdistys. Tätä valtavaa informaatio-/kysely- /ota kantaa-/ suunnittelu- tulvaa en jaksaisi.</p>
<p>Ylhäältä päin ohjautuva yhteinästävä järjestötoiminnan ohjaus ei ole kansalaisista lähtevän järjestötoiminnan ideologian mukaista. Yhden oven periaate on vastoin kansalaistoiminnan aatteellisia juuria. Alueellisten erityispiirteiden huomiointi ei onnistu suuralueittain järjestäytyneessä mallissa. Maakunnissa on tehty hyvää työtä yhteistyörakenteiden edistämässä pitkäjänteisellä otteella ja maakunnittain ollaan tässä eri vaiheissa. Pohjoisen suuralue on maantieteellisesti liian laaja kahden työntekijän haltuun annettavaksi ja hallinnoitavaksi.</p>
<p>Miten huomioidaan paikalliset toimijat mahdollisissa laajemmissa tukirakenteissa?</p>
<p>Pidän tärkeänä esim. hyvinvointilähetemallia eli sosiaali ja terveystieteiltä annetaan lähete 3 sektorin toimijalle, joka osaltaan tukee ja kannattelee asiakasta tiedon, ohjauksen, vertaistuen, toiminnan ja virkistykseen puitteissa. 3 sektori on varmasti puskurina vähentämässä sote palveluiden kuormitusta, kun asiakas saa tarvitsemansa tiedon ja tuen arkeensa ja vapaa-aikaan yhdistykseltä/järjestöltä/matalan kynnyksen toimijoilta.</p>
<p>Erva liian iso alueena</p>
<p>Lapin kannalta en näe suurta eroa 5+1 tai 18+2 malleissa. Ehkä 5+1 jopa parempi (sairaanhoitopiirien pakollisen yhteistyön kannalta). Katson asiassa työntekijäresursseja sekä väestöpohjaa.</p>
<p>Tukirakenteen tulee olla kaikkien saatavilla oleva - käytännön asioita hoitava ja yhteistyötä rakentava.</p>
<p>Tämä ei taida koskea SPR:ää.</p>
<p>Jotain yhteistyötä on pakko alkaa tekemään. Pieni yhdistyksemme, jolla on kerhotoimintaa Pohjois- ja Etelä- Savon alueella uhkaa kuihtua pois. Kukaan ei halua ottaa mitään vastuuta toiminnasta.</p>
<p>Pohjpiis-Pohjanmaalla on monta järjestöjen välistä ja järjestö-julkinen yhteistyötä tukevaa rakennetta. Niitä on rakennettu paikallisten ja alueellisten järjestöjen ja kuntien/maakunnan kanssa pitkään. Valtakunnalliset liitot ovat työtä tukeneet osalltaan ja STEA mahdollistanut rahoituksellaan.</p>
<p>Kysely näyttäyty tavalliselle yhdistyksen työntekijälle siten, että jos STEA lisäresurssia</p>

soterakenteiden järjestöyhteistyöhön suo niin meneekö se yhden valtakunnallisen järjestön tekemään koordinaatioyöhön vai menisikö se jo maakunnissa olevien ja konkreettista järjestöyhteistyötä tekevien ja tukevien rakenteiden vahvistamiseen sekä sitä kautta rakentuvaan ja riittävän pieneen kansallisen tason koordinaatioon .

Vastaus on helppo ja varmasti vaikuttavuudeltaan myös todennettavissa.

Näitä järjestökeskuksia ja kumppanuustaloja koordinoivia tahoja ja niiden koordinaatioyhteistyötä on vahvistettava osana maakunnallista soterakennetta.

Nämä talot ja rakenteet ovat paikallisten ja alueellisten järjestöjen äänitorvi. Nämä kokoavat rakenteet ovat aidosti meidän paikallisten ja alueellisten toimijoiden yhteistyössä ohjattavissa. Emme ole valmiita omaa ääntämme ja vastuutamme ulkoistamaan yhdelle valtakunnalliselle järjestölle" .Me olemme kansalijärjestöjä, emme ole minkään keskushallinnon alaisia etäyksikköjä vaan teemme omalla alueellamme oman näköistä soteyhteistyötä.

Stea jo osittain tukee.näitä alueellisia verkostoja ja keskuksia . Erillistä resurssia valtakunnalliseen koordinaatioyöhön ei paljoa tarvita, koska maakuntien välillä kyllä osataan hyviä käytäntöjä jakaa Järjestöjen tekemän työn ja niiden tuottaman lisäarvon hyvinvointia tukevassa työssä tekevät jpaikalliset ja alueelliset järjestöt itse. Tukea saamme tarvittaessa omalta liitorakenteelta.

Toimintamallit uudistuvat ja muuttuvat. Meillä nettiin ja Suomeen pohjautuvaa valtakunnallista toimintaa, jota tehdään Hattulasta käsin. Sairauksiin ja poliittisiin vakaumuksiin pohjautuvat yhdistykset eivät ainoa vaihtoehto toimis.

Sote kuntayhtymillä omat rakenteensa ja erityispiirteensä mahdolluuksien.mukaan.mahdollisimman yhdenmukaiset valtakunnallusesti

Miten tämä kaikki koskettaa oikeasti konkreettista työtä tekeviä pieniä järjestöjä?

Kaipa lisää informaatiota oman mielipiteeni muodostamiseksi.

3-sektori pidettävä tärkeänä apuna vanhusten, nuorten ja lapsiperheiden tukemisessa

Erva-alue on liian suuri, jotta yhteistyötä voidaan kordinoida kattavasti. Pienet ja paikalliset jäisivät jalkoihin.

Ainakin tähän asti ns. järjestöjen STEA-rahoitteinen yhteistyön koordinointi ja tukitoiminta on ollut alueellisesti hyvin tehotonta ja näennäistä. Sekin rahoitus voitaisiin mieluummin jakaa suoraan vaikkapa potilas- ja vammaisjärjestöille näiden toiminnan tueksi. Yhdistyksien kontolle ei voi säilyttää tulevaisuudessakaan nyt kuntien sosiaali- ja terveystoimissa olevia töitä, joten miksi tähän järjestöhömppään hukataan rahaa?

Harvaanasutut alueet tarvitsevat tukea toimintansa ylläpitämiseen. Pitkät matkat yhteisiin kokoontumisiin hankalia ja kalliita.

Esim palkattu henkilö auttamaan yhdistyksen "pyörittämisessä" varsinkin kun jäsenistä valtaosa on sairaita.

Miten voidaan vakavasti ehdottaa sama rakennetta miljoonien, satojentuhansien ja kymmenien tuhansien asukkaiden alueille?

Pienet maakunnat ovat välivaihe, niiden kantokyky ei riitä ylläpitämään esim. Sotepalveluita, vaan tarvitaan isompia toiminta-alueita. Muutokset esim tukirakenteissa aiheuttavat työtä ja kustannuksia ja realisoituvat hitaasti käytännöksi, joten on parempi edetä suoraan kohti maalia.

Järjestöjen, kunnan ja sote-alueen yhteistyöverkosto tulee olla toimiva.

Järjestöjen yhteistyö (Mikkelissä) on aika hataralla pohjalla? Estery olisi teoriassa erinomainen toimintamalli! Poliitiikan sekaantuminen hajoittaa järjestöjä...!

Useimmilla järjestöillä ei ole puolueiden taustaa rahoittamassa järjestötyötä, ja ovat puolueisiin sitoutumattomia!

Järjestöjen saaminen yhteisen pöydän ääreen olisi ensiarvoisen tärkeää. Vältettäisiin päällekkäisiä

tapahtumia samoista aiheista järjestöjen kesken!
koulutukset ovat liian kalliita pienelle yhdistykselle
jos järjestöistä tulisi erva-alueen kokoisia, pinet irtisanoutuisivat?
- On tärkeää, että tuki on niin lähellä ruohonjuuritasolla toimivia yhdistyksiä, kuin mahdollista. Yhdistykset, jotka toimivat ilman STEAn rahoitusta, vapaaehtoisvoimin, ovat erityisen riippuvaisia tukirakenteista ja kuntien ja maakuntien maksuttomista tiloista ja pienistä toiminta-avustuksista. - Maakunnalliset tukirakenteet vastaavat paremmin alueiden erilaisiin tarpeisiin ja toimintaympäristöihin ja käytänteisiin. Maakunnallista toimintamallia tukevat maakuntaliittojen järjestöneuvottelukuntien kentän ja toimijoiden tuntemus.
Yhdistysten toimintaa on kunnat kannattaneet viimeisen 20 vuotta huonosti. Yhdistysten tuoma tuki jäsenille ei ole kuntien arvostuksessa korkealla. Näin ollen maakunta tuskin ainakaan ihan heti on valmis vastaanottamaan yhdistysten tarpeita huomioon. Tällä hetkellä ongelma on siinä ettei päättäjillä ole osaamista ja asioita tulee todella paljon maailmalta. Sitten ei ole muotia yhdistystyö. Nuoria ei saa mukaan yhdistystyöhön.
Yhdenvertaisuus ja se, että päätöksenteko tapahtuu lähellä toimintaa, on tärkeää.
Pahaa pelkään, että keskuskaupunkien ulkopuolella olevat yhdistykset jäävät ilman tukea. Ko. kaupungeissa ei yksinkertaisesti ole tietoa ja ymmärrystä maaseudun olosuhteista ja välimatkoista.
Paikallisten vammais-, vanhus- ja nuorisoneuvostojen asemaa tulee korostaa ja näiden asiantuntijoista koostuvia neuvostoja on kuultava ennen päätöksentekoa yleisissä organisaatioissa.
Järjestöyhteistyössä pj ja luottamushenkilö joutuu toimimaan ongelma ratkaisussa yksin.
Hyvin toteutettuna yhdenmukaiset rakenteet vahvistaisivat järjestötoimintaa "laadullisesti" ja samalla järjestöjen asemaa, kun tuloksia ja vaikutuksia pystyttäisiin selkeämmin (yhtenäisesti) osoittamaan. Toki kehittämistoimille ja monialaisuudelle on tärkeää olla tilaa myös jatkossa.
Lisää yhteistyötä yhdistysten ja järjestöjen kesken. Tietoa, yhteystietoja ja toimintaa tulisi koordinoita tiiviimmin. Ei kilpailua jäsenistä vaan yhdensuuntaista yhteistyötä.
Olennaista on hyödyntää olemassaolevat toimivat rakenteet maakunnan ja järjestöjen välillä.
Meillä Kanta-Hämeessä Erva-alue tarkoittaa Pohjanmaata, Pirkanmaata ja Kanta-Hämettä. Tämä on kahdelle henkilölle liian iso kakku. Maakunnallisten asioiden tietämys ja ajantasalla pysyminen jäävät liian heikoksi tällä rakenteella.
Mielestäni kannattaa heti lähteä hakemaan valtakunnallista koheesiota asian ympärille. Valtakunnallisesti toiminta etuineen ja haasteineen ovat samankaltaisia, jolloin tämä ERVA-alueisiin pohjautuva tukirakenne voisi olla hyvä ratkaisu. Tämä vaatii kuitenkin erityisosaamista valtakunnan tasolta ja tiivistä yhteydenpitoa maakuntien toimijoihin. Toki maakuntapohjainen olisi jollain tapaa lähempänä toimijoita ja toiminnan arkitietoa, mutta se saattaa herkästi jäädä irralliseksi valtakunnantason kehittämisestä.
Tärkeää, että järjestöjen tukirakenne löytyy jokaisesta maakunnasta. Se takaa parhaiten mahdollisuuden huomioida alueelliset erot sekä riittävän paikallistuntemuksen. Toivottavasti riittävät resurssit taataan jatkossakin maakunnallisen työn jatkamiseen.
Pohjoinen erva-alue on niin suuri, ettei siellä toimivasta työparista ole järjestöille käytännössä mitään hyötyä. Jokaisessa maakunnassa on omanlaisensa toimijat ja verkostot. On parempi, että tukirakenne ja -henkilö(t) ovat paikallisia.
Jos valtakunnassa sote-asiat tullaan järjestämään erva-alueiden perusteella, niin myös järjestölähtöinen toiminta hyötyy jo on sama taustajärjestelmä. Jos taas pitäydytään maakuntapohjaisena, niin vastuu tulee säilymään kunnilla jotka tulevat vaatimaan erilaisia poliittista hallintoportaita koska vastapeluri olisi erva, johon tulee varmasti poliittinen hallinto - valtuusto ja

hallitus. Ja tämä kaksijakoisuus ei pysty tekemään suoraa yhteistyötä vaan monen tason vääntö tulisi palvelutuotannossa väliin. Ainoa mahdollinen toimiva tausta on siis Erva.
Seuraan mielenkiinnolla asian etenemistä, myös ruotsinkielisten järjestötoimijoiden näkökulmasta.
Erva-alueine tukirakenne ei kata riittävästi maakunnallista ja paikallista osaamista, eikä tuntemista. Maakunnallisella mallilla järjestöille saadaan näkyvämpi asema maakuntiin.
Tukirakenteen muodolla ei sinänsä ole väliä, kunhan taataan, että kaikki eri tyyppiset järjestöt ovat mukana. Kallistun ehkä ERVA-alueisiin pohjautuvaan tukirakenteeseen, se vaikuttaa hallitummalta tässä kohtaa.
Tietoa ei todellakaan ole tarpeeksi tehdä tällaisia päätöksiä, kun ei maakuntien toiminnasta ja muista tukirakenteista ole vielä tarkempaa tietoa. Kallistun kuitenkin enemmän Erva-alueisiin, koska viiden alueen koordinointi ja vuoropuhelu on helpompaa kuin 18 maakunnallista. Uudistuksen tavoitteena on myös yhdenmukaistaa palveluita, joten se onnistuu paremmin 5 erva alueella. Sitä en osaa arvioida miten erva alueiden yhteistyö sitten koordinoituu maakuntien ja kuntien kanssa. Maakunnallinen yhteistyö luultavasti onnistui paremmin maakuntiin pohjautuvalla jaolla.
Vastaukseni vaikuttaa myös se, että yhdistys on valtakunnallinen. Olemme valtakunnallisen liiton jäsen, mutta toimimme myös itse yli maakuntarajojen. Pienenä yhdistyksenä emme pysty rakentamaan verkostoa kaikkiin 18 maakunnalliseen alueeseen, mutta viidellä se voisi toimia.
Seurakunta toimii yhteistyöverkostoissa tarpeen mukaan
Työskentelen keskusjärjestössä.
Enemmän tietoa kaipaisi,ei Helsinki keskeisyyttä.
Maakunnallinen asiantuntijuus on järjestöyhteistyön ehdoton edellytys. Järjestöyhteistyötä voi tehdä vaikuttavasti vain silloin, kun toimija on kiinnittynyt maakuntansa rakenteisiin sekä on tunnustettu ja luotettava toimija myös järjestöjen keskuudessa. Erilaiset rakenteet julkisorganisaatiossa (kuntayhtymät, maakuntien liitot ym) sekä poliittinen rakenne ja yhteistyösuhteet tarvitsevat syvällisen paikallistason ymmärryksen. Ilman paikallistason asiantuntijuutta yhteistyön edistäminen on hidasta, vaikeaa jopa mahdotonta. Valtakunnallinen, erva-alueen koordinointi voi rikkoa jo Järjestö 2.0-hankkeiden aloittaman hyvään vauhtiin päässeeseen kehittämistyön. Jatkuvuus maakunnalliselle työlle tulee varmistaa.
Rahoittajan tehtävä on linjata, millaista rakennetta sen on mahdollista rakentaa.
Vaihtoehdot eivät ehkä kuitenkaan voi olla nuo yllä mainitut "kaikki maaakunnat tai erva". Kaikkiin maakuntiin ei ole varaa, Ervassa ei ole järkeä.
Esim. omalla organisaatiollani ei ole juurikaan yleistä maakunnallista toimintaa. Me emme tarvitsisi tällaista toimintaa oikeastaan mihinkään. Emme kummankaan toimijan toteuttamana.
Minusta edustuksellisuus suhteessa maakuntiin pitäisi rakentaa samalla tavoin kuin suhteessa kuntiin. Yleisellä tasolla järjestöjen yhteisesti valitsema edustaja käy neuvottelut Kuntaliiton kanssa. Samalla tavoin pitäisi käydä neuvottelut maakuntien edustuksellisen toimijan (mikä se sitten lieneekin) kanssa.
Kunnilla, jotka muodostavat maakunnan, on parempi tuntemus sosiaalialan asiakkaisiin ja heidän tarpeisiin. Tätä kautta järjestöjen ääni ja työ tulee paremmin esille. ERVA-aluetta ohjaa enemmänkin lääketieteellinen näkemys ja sosiaalialan pienet järjestöt asiakkaineen hukkuvat jonnekin hämärään välitilaan.
Maakuntatasolle tulee saada palkattua työvoimaa, jotta asiat saadaan kehittymään maakuntatasolla ja sen myöden paikkakuntatasolla. Palveluiden keskittäminen vain pääkaupunkiseudulle, ei palvele

<p>maakuntatasolla olevaa vapaaehtoistoimijakenttää.</p>
<p>Kokemus järjestö 2.0 toiminnasta oli hämmäntävä. Ko. toimija katsoi tietävänsä paremmin ja touhusi toisarvoisissa asioissa ja vaikutti siltä, että kunkin maakunnan 2.0:t tekivät eri asioita. Miten sote-järjestöjen ääni tuli kuuluviin jäi täysin kysymykseksi, jos ei olisi ollut omaa aktiivista vaikuttamista olisi jäänyt täysin puuhastelun asteelle.</p> <p>Tilanteet etelässä isojen massojen alueella on täysin toiset kuin Lapissa ja pohjoisen harvaan asutuilla alueilla. Emme usko tietävämmä paremmin Lapin asioita kuin he itse. Me myös tunnemme omat olosuhteemme paremmin kuin pohjoisen toimijat.</p>
<p>Tähän mennessä maakuntiin perustetut järjestöraakenteet ovat ymmärtääkseni pääosin monialaisia, mikä on järkevää hyte-näkökulmasta. Esim. vammaisliikunnan maakunnallisessa suunnittelussa liikuntajärjestöt/kyläyhdistykset ovat luonnollinen yhteistyökumppani, eikä niinkään välttämättä toiset sotejärjestöt. SOSTE on kuitenkin joka käänteessä ollut nuiva muita kuin sote-järjestöjä kohtaan.</p> <p>Nykyiset maakunnat tuntuvat isoilta yhden tai kahden henkiön hanskata. Pelkään myös, että erva-aluepohjaisessa mallissa reunamaakunnat unohtuvat, kun toiminta keskittyy yliopistosairaalan maakuntaan.</p>
<p>Maakunnat ovat erilaisia, tarpeet erilaisia, siksi maakuntapainotus.</p>
<p>Onnistuneen alueellisen yhteistyön takaamiseksi järjestöjen välisen toimialat ylittävä maakuntapohjainen malli, jossa maakunnallinen henkilö(t), antaa peremmat lähtökohdat yhteiseen tekemiseen ja toiminnan kehittämiseen. Myös resurssit huomioiden työn määrään maakuntapohjainen malli on mielestämme parempi.</p>
<p>Yhteistyö kaikkien toimijoiden kanssa on tärkeää ja kannatamme lämpimästi sosiaaliturvayhdistysten ja Sosten yhteistyötä. Hienoa, jos STEA on valmis panostamaan rahaa jatkossakin siihen, että sote-järjestöt laajasti voivat olla mukana kehittämässä sote-palveluita ja maakuntia. Resurssien käyttö tähän yhteistyöhön on tärkeää, mutta ei voi olla pois järjestöjen perustuksesta tai rahoituksesta. On myös tärkeää huolehtia, että sote-järjestöt voivat toimia yhteistyössä tulevaisuuden maakuntarakenteissa, jotta voimme saada yhdessä äänemme paremmin kuuluviin.</p> <p>Rakenne tulee olla luotettava, aikaansaava ja alueelliset asiat huomioiva mutta selkeästi koordinoitu.</p>
<p>ERVA-alueisiin pohjautuva tukirakenne ei huomioi riittävästi - jos lainkaan - alueen reunaosien toimijoita.</p>
<p>Maakuntapohjaisessa mallissa saa maakunnan erityispiirteet sellaista tukea, jota tarvitaan. Erva - aluetkin ovat ihan liian isoja paikallistason kehittämiseen. Sama lähestymistapa koko maahan on kuolleena syntynyt ajatus. Meillä on monenlaisten ihmisten Suomi, jossa tarvitaan riittävästi lähitukea myös järjestötoimintaan. Me vapaaehtoiset ei jakseta, osata, ehditä eikä haluta ottaa sellaista vastuuta jota kauko-ohjauksella meille esitetään.</p>
<p>Maakunnassamme on tehty paljon työtä Maakunnallisen Soten aikaansaamiseksi, mutta valitettavasti emme ole saaneet sitä vietyä sitä loppuun.</p> <p>Luovuimme vapaaehtoisen kuntayhtymän valmistelusta, koska emme saaneet yksimielistä päätöstä kuntien taholta.</p> <p>Olen ollut rakentamassa maakuntamallia vuosia (lähes 10v).</p> <p>Usko alkaa loppumaan, hallituksen kaatuminen ja Sote valmistelun loppumisen jälkeen 8.3.2019 en ole oikein jaksanut asiaan uskoa. Toivottavasti olen väärässä.</p>
<p>Vammaisoikeuksien sopimuksen mukaisesti vammaisten pitää päästä vaikuttamaan jo toiminnan suunnitteluun, ei kommentoimaan loppumetreillä. Vammaisjärjestöt ovat siis kansainvälisten sopimusten näkökulmasta eri asemassa kuin monet muut järjestöt.</p>
<p>Tämän vuoksi pitäisi erikseen miettiä, miten vammaiset ja heidän osallistumisensa huomioidaan</p>

suunnitteilla olevissa malleissa.
Osa vammaisjärjestöissä on hyvinkin pieniä, mutta yksilöstä yhteiskunnalle tulevat kustannukset voivat olla melkoisia, jos mukautukset joudutaan toteuttamaan jälkikäteen.
Malli vaikuttaa vahvasti puoluesidonnaiselta.
Kehitysvammaisille suunnatut palvelut voisi mahdollisesti keskittää, sillä nyt varsinkin pikkukunnissa palvelun laatu on kirjavaa.
2.0 hankkeissa vastuujärjestöt lähtivät liikaa kehittämään omaa toimintaansa. Ja järjestöjen alueelliset ristiriidat estivät aitoa yhteistyötä. Esim Lapissa se näkyi ja näkyy. Eikö pitäisi tapahtua jo muutos näissä vanhoissa kaunoissa. Ikävää toimintaa.
Järjestöyhteistyön rakenteen tulisi varmasti noudattaa sote-palveluiden rakennetta, jotta toiminta saadaan osaksi sen rakenteita. ERVA-alueisiin perustuva jako on keinotekoinen ellei sote-palvelut noudata sitä.
Järjestöihin ja yhdistyksiin riittää tulevaisuudessa yhä vähemmän toimijoita koska vapaaehtoistyö ei tulevia sukupolvia kovin paljon kiinnosta. Järjestöissä on paljon osaamista ja innokasta väkeä mutta se kaikki hukkuu kun kunnan viranhaltijoiden kanssa yhteistyö on kankeaa salassapito sääntöihin perustuen
Nyt pitäisi nopeasti saada jotain valmista. Muuten rahat loppuu kaikilta. Maakunnan kokoiset hattuja tarvitaan.
Toivon vain sitä, että järjestöt otetaan mukaan yhteistyökumppaniksi soten maakuntavalmisteluun. Nyt tuntuu vähän siltä, että kaikesta työstä huolimatta järjestöjen ääntä ei ole kuunneltu! Ehdottomasti kannatan järjestöille maakuntapohjaista tukirakennetta.
Järjestökentäm koordinaatio isommalla tasolla tarpeen
Tulee olemaan haastava työkenttä, kuten tähänkin saakka. Osa kannattaa toista ja osa toista tukirakennetta. Luottamusta puuttuu ja jokainen vetää omaan suuntaansa.
Sote-uudistus tapahtuu maakunnissa ja siellä ovat ne jo olemassa olevat verkostot ja yhteistyökumppanit, joiden kanssa työtä tehdään, maakuntatasolla valmistelua ja yhteistyötä on jo pitkään tehty ja sinne on muodostunut jo toisensa tuntevat toimijat, joiden on helppo jatkaa useimmissa tapauksissa jo pitkään jatkunutta valmistelua. Sote on ihmisten parempaa palvelua varten ja ihmiset elävät maakunnissa ja myös heidän osallisuutensa toteutuu heidän elämysympäristössään kunnissa ja maakunnissa. Ruohonjuuritason elämää ei voi ohjata valtakunnan keskustasolta, sinne sopii valtakunnallinen tiedontuotanto ja valtakunnan tason vaikuttaminen. Valtakunnallisen tason tehtävä on oppia ihmisten tarpeista ja tilanteista, ei johtaa niitä.
Pääasia, että tukirakenne saadaan! Mielestäni kuitenkin 2-3 verkostotyöntekijää on liikaa.
Maakuntiin pohjautuva malli on uskoakseni ihmislähtöisempi; maakunnat ovat kaikki erilaisia ja eri vaiheissa; joissakin ollaan jo varsin pitkällä yhteistyön ja verkoston rakentamisessa, toisissa vielä hahmotellaan. Maakuntien täytyy kuitenkin tehdä tiivistä yhteistyötä työsuunnittelupalavereiden yms kautta, jotta mennään samaan, hyväksi havaittuun, suuntaan ja tavoitteet toteutuvat - kuitenkin niin, että erilaisia ratkaisuja sallitaan maakunnan omien ominaisuukisen pohjalta.
En ole ERVAn tuntija, mutta tuo malli tuntuu byrokraattisemmalta.
Keskisuomalaisten järjestöjen asiantuntijuus on perusta kehittää maakunnallisia palveluja sekä kuntatasolla että alueellisesti. Keskisuomalaiset järjestöt ja yhdistykset ovat vuosikausia tehneet yhteistyötä, jollaista ei muualla Suomessa ole.
Yhteistyö on tiivistä myös julkisia ja yksityisiä palveluja tuottavien toimijoiden kesken. Järjestöt tekevät työtä tiiviissä kumppanuudessa.

Keskisuomalaisten järjestöjen kehittyneet roolit tulee huomioida maakuntastrategiassa. Tämä onnistuu vain maakuntapohjaisella tukirakenteella.

Aika jyrkkä vastakkainasettelu. Kannatan yhteistyötä joka ulottuu tarvitsijan lähiympäristöön, on siis aivan sama onko se sitten maakunta tai erva-pohjainen.

Edustan lasten kuntoutus/erityis/yms. palveluja järjestävää ammattilaistahoa, joka on tällä hetkellä suuressa pulassa: Kunnat säästävät, eduskunta säätää lisää velvoitteita. Vastuunottajia ei löydy (vrt. uutiset Turun saattohoidosta).

Sekä erva-alueet että maakunnat ovat kaukana varsinaisesta toiminnasta. Jos kuntia, pieniä tai suuria, ei saada yhteistyöhön, järjestöjen mahdollisuudet ovat vähäiset. Tarkoitan sitä, että kuntien tulee tehdä näistä asioista alueellinen suunnitelma (kuten sähkö- tai vesijohdoista tehdään), havaita itse puutteensa ja tehdä sitten hankinnat yhdessä järjestöjen kanssa.

VALTAVA-uudistus kaatui 80-luvulla siihen, että kunnat hakeutuivat nykyiseen, vastuuta ja tuloksia välttelevään malliin. Jos niitä ei saada yhteistyöhön, mikään muu järjestöjen tukirakenne ei tule toimimaan. Lieneekö Kuntaliitto tässä se taustarakenne, johon katseet kohdistuvat.

Olisi hienoa saada selkeyttä tilanteeseen valtakunnallisesti, koska tuki/tuet hirveän erilaisia maakuntakohtaisesti. Olisi myös mahdollisuus saada paremmin selkeyttä ehkä omaan tilanteeseen sekä mahdollisuus tavata ehkä kasvotusten useammin kuin ehkä kerran viidessä vuodessa.

Tärkeintä on että yhdistyksiin ollaan jatkuvasti ajantasaisesti yhteyksissä jotta yhteistyö toimii ja kaikilla on ajantasaiset tiedot asioista. Suositeltavaa on että yhteistyössä ollaan myös niin että kahdenkeskiset yhdistys/maakunnallinen järjestäjä tapaamiset toimivat. Yhdistykset pakollisiksi yhteistyökumppaneiksi.

ERVA-alue on aivan liian iso järjestöjen tukirakenteen pohjaksi.

Sote-uudistusta toteutetaan maakunnittain. On itsevaltiutta ja vallankaappaus Suomen järjestö- ja yhdistyskenttää kohtaan, suuria liittoja kokoavan tahon eli SOSTEn, saattaa maakunnalliset toimijat puolustuskannalle työssä ja toiminnassa, mitä he tekevät koko ajan tiiviisti yhteistyössä kuntien, maakuntien ja alueen muiden yhdistystoimijoiden kanssa. Jos sote-uudistus toteutetaan maakunnittain, tulee myös järjestöyhteistyön rakenteet luoda maakunnittain. Jokainen maakunta on erilainen ja tarvitsee alueen ominaispiirteet tuntien omannäköisen yhteistyörakenteen, EI ylhäältä ohjattua ilman konkreettista kosketuspintaa alue- tai paikallistyöhön. Tilannetta seuranneena näen konkreettisesti liittojen vuorovaikutuksen näkymättömyyden alueella, jossa valtaosa yhdistyksistä on vapaaehtoisuudella toimivia paikallisyhdistyksiä ja vain muutaman ollessa eri järjestösektorien aluejärjestöjä. Samalla tavalla näyttäytyy SOSTEn toiminta. Liittojen juuret ja jalat ovat kuitenkin juuri nämä lukuisia jäseniä kokoavat paikallisyhdistykset, jotka toimivat omalla alueella itsenäisesti, ei liiton tai aluejärjestön ohjaamana. Paikallisyhdistykset ovat itsenäisiä toimijoita, joiden tulee olla ratkaisevassa asemassa myös päätettäessä järjestöyhteistyön rakenteista. Maakunnalliset verkostojärjestöt ovat yksimielisesti allekirjoittaneet kannattavansa maakuntapohjaista järjestöjen tukirakennetta. Maakuntien maakuntajohtajat ovat yksimielisesti antaneet lausunnon maakuntapohjaisen järjestöyhteistyön tukirakenteen puolesta. Keski-Pohjanmaan Järjestöjen pyöreän pöydän työryhmä on yksimielisesti maakuntapohjaisen tukirakenteen kannalla. Kolme vuotta toimineet J2.0-hankkeet ovat tehneet vaikuttavaa työtä maakunnissa ja onnistuneet erinomaisesti tehtävässään, mitä ei voi sanoa niiden koordinaatiohankkeelta. Hankkeiden ainoa epäonnistuja oli nimenomaan SOSTEn koordinaatiohanke. Juuri tässä näkyvät ja korostuvat vaikutukset, jotka syntyvät, kun alueellinen toiminta lakkautetaan, jolloin syntyy suuri toimintakulttuurin ja -ympäristön tuntemuksen aukko. Toimintakulttuurin ja -ympäristön sekä yhdistyskentän tuntemus on tulevassa järjestöyhteistyön rakenteiden luomisessa keskeisessä asemassa. Tämä puuttuu SOSTElta täysin! On oikeusmurha, mikäli omia ehtoja asettava, ja samalla muut toimijat eriarvoistava, ja sananmiekkää ja faktatietoa vääristellen hyödyntävä toimija saa yksinvaltiuden Suomen maakuntien järjestöyhteistyön rakenteiden luomiseen, kun tällä taholla

ei ole mitään kosketuspintaa enää näillä alueilla. Ainoa oikea tapa järjestöyhteistyön kehittämiseen tapahtuu maakuntapohjaisen tukirakenteen avulla.
En ole perehtynyt tähän teemaan kovin tarkkaan. Mutta STEA on meidän päärahoittaja, ja jos ovat päätyneet siihen, niin ovat varmaankin oikeilla jäljillä.
PPaikallisesti on paljon pieniä yhdistyksiä joilla on yhä enemmän ikkääntyneitä jäseniä, muoria ei enää liity uusia paljoa. Voisi olla kaikille yhteistä toimintaa luentoja, kerhoja tapaamisia ja retkiä. Pitäisi olla kuitenkin myös paikallista alueellista esimerkiksi vammaisryhmän keskeistä vertaistukitoimintaa omaa juttua ja tietoa esim apuvälineistä ja omaa sopivaa toimintaa esimerkiksi näkövammaisille lähellä.
Vain ja ainoastaa maakunissa on tietotaito edustaa järjestöä. Helsingissä kivitaloja omistavat järjestöt ovat jääne Kekkonen ajalta.
Ihmisen ääni, järjestöjen osallisuus katoaa jos mennään ERVA-aluemalliin.
SOSTE näkymätön maakunnissa. Maakunnalliset järjestö 2.0 hankkeet ova toimineet näkyvästi ja lisänneet järjestöjen, sote-toimijoiden, maakuntaliiton ja kuntien yhteistyötä.
Nykyisin kuntien avustusten varassa on vaikea toimia, kun rahat ei riitä fyysisen- ja henkisen hyvinvoinnin edesauttamiseen. Olisi hyvä saada uusi vastuun jakaja.
Järjestöt 2.0 hanke ei ole onnistunut tai halunnut ottaa kehittämistyöhön mukaan kaikkia keskeisiä tahoja. Osittain hankkeessa on kehitetty myös yhdistyksen omaa toimintaa. Vallan kaipuu on mennyt tasavertaisen yhdessä tekemisen ohi.
Nyt voisi olla oiva aika luopua vanhoista rakenteista. STKL yhtyi aikoinaan SOSTE ry:n.
Maakuntapohjaisessa mallissa Etelä-Pohjanmaan erityispiirteet- ja tarpeet tulee parhaiten esille. E-P:lla on varsin hajautunut kuntarakenne, jossa maakuntakeskuksen väkimäärä on vain 30% koko maakunnan väkiluvusta. Kuntien merkitys ja erilaisuudet sekä väestön hajautunut asukasrakenne ovat leimaa-antavia. Tampere Pirkanmaa on varsin keskittynyt Tampere napaiseen rakenteeseen.
jep
Järjestöt toimivat kunnissa ja maakunnan alueella ja siten yhteistyötäkin on syytä koordinoita ja tukea lähellä.
Järjestöyhteistyö vaatii maakunnallisia yhteistyön rakentajia ja vastuuhenkilön yhdistysten välille.
Mistä varoja toimintaan? Enemmän yhteistyötä ja vähemmän päällekkäisyyttä, mutta miten
Järjestöneuvottelukuntien rooli ja tuki tulee turvata esim. yhteyshenkilön /vastuutyöntekijän vakanssi maakuntaorganisaatioon
Järjestöjen ja yhdistysten näkökulmasta maakuntapohjainen tukirakenne on perusteltu koska todennäköisesti myös sotepalvelujen rakenne tulee vastaamaan maakuntia. Maakunnissa on jo ehditty edellisen sote-kierroksen aikana valmistella varsin pitkälle nimenomaan maakuntapohjaisia yhteistyön ja verkostoitumisen kuvioita. Myös monet järjestöt toimivat maakunnallisesti.
Ei tiukasti sitoutumista Erva-alueisiin, vaan järkevästi rakennetut useamman maakunnan yhteistoimintaelimet. Tämä kysely on johdatteleva, koska antaa vaihtoehtoiksi ainoastaan maakunnat tai Ervat! Yksi vaihtoehto voisi olla useamman maakunnan muodostama yhteistoimintaa, vaikka eivät toimisikaan saman Ervan alla!
Valtakunnallinen yhdistys.
Tukirakenteesta eläkeläisjärjestöjen näkökulmasta on tällä hetkellä vaikea sanoa, sillä kaikenlaiset rakenteet tuntuvat byrokratian lisäämiseltä.
Edustamalleni eläkeläisjärjestölle on tärkeintä, että toiminnalle tarjottaisiin toimintaan sopivat esteettömät ja maksuttomat tilat. Yhdistyksessä on aktiivisia ihmisiä, jotka kyllä hoitavat muun

<p>toiminnan.</p> <p>Lisäksi eläkeläisjärjestöjen tekemää ehkäisevää toimintaa tulisi valtion, kuntien ja kaupunkien tukea taloudellisestikin niin, että ikääntyvien pääsymaksut mm. kulttuuri- ja liikuntaharrastuksiin eivät jakaisi ihmisiä ryhmiin taloudellisen tilanteen perusteella.</p>
<p>Esteettömät toimitilat korvauksetta ovat henki ja elämä yhdistysten kannalta.</p>
<p>Hallituksemme kanta on, että alue voisi olla sama kuin mahdollisesti tuleva Sote-alue. Maakuntamme ollessa kovin riitainen, kannatamme ERVA- aluetta.</p>
<p>Erva-alue on mielestäni liian "suuri" järjestöyhteistyön rakenteeksi - koska maakuntatasollakin on omat haasteensa kansalaisnäkökulmastakin sekä toimijoittain, tiedottamisen, verkostojen tuntemisen, ohjauksen yms. vuoksi.</p>
<p>Järjestöt tarvitsevat maakunnallisia järjestö 2.0 - hankkeen jatkoa.</p> <p>ERVA-alue on liian iso alue jotta järjestöyhteistyötä syntyisi.</p> <p>SOSTE:n toiminta koordinoiti hankkeessa järjestö 2.0 - hankkeen aikana oli näkymätöntä ja ei vastannut siihen käytetyn rahoituksen panostusta.</p> <p>Maakuntamalli on ainoa oikea tapatoimia. Koordinaation voi hoitaa 2 -3 maakuntaa yhdessä jolloin yhteys järjestöjen perustoimintaa on hyvä.</p>
<p>maakuntamalli on lähempänä oleva toimija ja tuntee alueen paremmin kuin valtakunnallinen</p>
<p>Esim. Keski-Pohjanmaalla yhteisöklubi Sillan rooli merkittävä.</p> <p>On hieno asia, jos voidaan alueellisesti palkata toimihenkilöitä tällaiseen toimintaan.</p> <p>Toiminta tukee alueella toimivien yhdistysten työskentelyä.</p> <p>Mikäli keskitytään valtakunnalliseen toimintaan, niin myös katvealueet huomioitava, työpajareja yms.</p>
<p>Järjestörakennehankkeen erinomaiset tulokset tulee täysimääräisesti hyödyntää uudessa sote-uudistuksessa. STEA:n avustushaku tulee valmistella maakuntien toimijoita kuullen ja sen tulee mahdollistaa maakuntapohjaiset hankkeet!</p>
<p>Maakunnissa yhdistys/järjestöyhteistyö on hyvin erilaisessa vaiheessa. Mikäli selkeää rakennetta esim kumppanuustaltoa yhteistyölle ei ole saatu käynnistettyä tarvitaan alueen tarpeet ja voimavarat tuntevaa toimijaa jatkamaan yhdistysten toimintaedellytysten kohentamista ja verkostomaisen yhdessä tekemisen juurruttamista alueelle.</p>
<p>Maakuntamalli vaikuttaa olevan lähempänä paikallisjärjestöjen toimintaa. Jos näkökulma on valtakunnallinen (kuten ehkä SOSTE ja STEA asian näkevät), niin ERVA-alueisiin pohjautuva on ymmärrettävä. Mutta kun ajattelee täältä ruohonjuuritasolta, niin maakuntapohjaisessa on oletettavasti parempi tuntuma siitä, mitä erilaisissa maakunnissa on otettava huomioon.</p>
<p>Kannatan maakuntapohjaista järjestöjen tukirakennetta, koska maakunnallinen rakenne ja koordinoiti tukee paremmin paikallista toimintaa ja myös tuntee paremmin paikalliset tarpeet.</p>
<p>Oma toimintamme kiinnittyy hyvinvointia ja terveyttä edistävään toimintaan paikallistasolla ja olemme maakuntatason keskusjärjestön jäsen. Meillä on paljon yhteistyökontakteja maakuntatasolla ja paikallisesti, mutta erva-alue on täysin vieras konteksti, ja muut maakunnan liian kaukaisia. Uskallan epäillä, että erva-aluekohtainen työ ei yltäisi meille asti millään muotoa emmekä löytäisi liittymäpintaa yhteiseen työhön. Maakunnassamme on tehty todella hyvää, näkyvää ja vaikuttavaa maakuntatasoista työtä tähän asti - näemme, ettei sitä ole mitään järkeä nyt hajottaa uudella "mallilla", vaan jatkaa jo tehdyn työn pohjalle. Maakunta on luonteva alue monelle toimijalle, erva-alue ehkä vain isoille, suoraan sairaanhoitoon kytköksissä oleville toimijoille.</p>
<p>Rakenteeseen liittyvää tukea tarvitaan jatkossakin.</p> <p>Yhteistyön tavoitteiden määrittelyn ja rakenteiden olemassaolon (kumppanuus, verkostot) tärkeää löytyä uutta ja määrällisesti merkittävämpää ja monipuolisempaa resurssointia (euroja)</p>

kehittämistyön mahdollistamiseksi ja, sen laadun varmistamiseksi ja jatkuvuuden turvaamiseksi. Jos tässä ei onnistuta niin merkittävää muutosta ei tule lähivuosina tapahtumaan.
Maakuntatasolla pystytään huomioimaan myös pienet paikalliset yhdistykset ja toimintaryhmät paremmin.
ERVA-alue on Keski-Suomen kannalta väärä viiteryhmä. ERVA koskee vain erikoissairaanhoidon ja tarkoittaa noin 20 milj. euron esh-palveluhankintaa noin 900 milj. euron sote-menoista. Kahden prosentin (2 %) palveluhankinta ei voi ohjata yhteistyörakenteitamme. Keski-Suomi on suuntautunut järjestöyhteistyössä ja aluekehittämisessä Länsi-Suomeen.
Oletan, että maakunnatkin ovat hyvin erilaisia yhdistysten määrän ja laadun suhteen saatikka jättikokoiset erva-alueet. Näin ollen pienemmällä (vaikkakin isolla) alueella on tuki helpommin muotoiltavissa tarpeeseen ja siten paremmin yhdistysten saavutettavissa.
Tärkeintä on , että yhteistyö toimii joka suuntaan. Tämä vaatii motivaatiota ja riittävästi resursseja sekä osaamista.
Olen toiminut oman toimialani järjestökentällä 9 vuotta, ensin pidempään valtakunnallisessa järjestössä ja nyt viime vuodet paikallisella tasolla. Koko 9 vuoden ajan olen kouluttanut alan järjestötoimijoita eri puolella Suomea. Tämän monipuolisen kokemuksen pohjalta pitäisin tärkeänä, että järjestöyhteistyötä koordinoidaan mahdollisimman paikallisesti ja nykyinen maakunnallinen taso vaikuttaa tavoittavan aidosti paikalliset toimijat, myös vapaaehtois/talkootyöhön perustuvat pienemmät yhdistykset. Maakunnallinen paikallisesti kehittyvä työ mahdollistaa paikallisten vahvuuksien hyödyntämisen, vahvemmat verkostot maakunnassa ja toisaalta antaa eväitä myös paikallisten ongelmien ratkaisemiseen omia resursseja hyödyntäen (vapaus/vastuu). Digitalisoitumisen myötä valtakunnallisten yhteyksien ylläpito on mahdollista etäyhteyksiä käyttäen. Järjestökentän merkittävä vahvuus on kuitenkin nimenomaan kasvokkaisten kohtaamiset, jotka toteutuvat todennäköisemmin kun koordinaatio sijoittuu maakunnallisesti lähemmäs ruohonjuuritasoa.
Maakunnallisten Järjestö 2.0 -hankkeiden jatkotyö tulisi turvata ja jokaisessa maakunnassa tulisi olla työntekijä. Kiitos.
Kumpikin malli voi olla yhtälailla toimiva. Kuitenkin erva-alueisiin pohjautuvassa mallissa alueet ovat suuria ja yhteistyön koordinointi voi olla hankalaa.
Monella järjestöllä on päällekkäisiä rakenteita keskenään. Tekee yhteistyöstä haastavan ja vie resursseja turhaan.
Tällä hetkellä on jo järjestöillä yhteistyötä yliopistosairaaloiden kanssa ja kanavat ovat olemassa. Siihen yksi erva-alueen oma koordinoija mahdollisesti selkiyttäisi toimintaa, jossa esim apuvälinevälitys, -huolto- ja korjaus ovat yksi vammaisjärjestön asiakaskunnan olennainen osa. Järjestöissä on kattavin tieto kunkin vammaisryhmän palvelu- ja apuvälinetarpeista ja tuo tieto saataisiin tehokkaasti käyttöön kullakin erva-alueella, se saattaisi myös sujuvoittaa prosessia kuntoutuksesta apuvälinekartoitukseen ja käytönopetukseen ja sitä kautta mm työelämävalmiuksien parantumiseen.
Tärkeää on, olipa malli mikä tahansa, että järjestöt ovat aidosti osallisia tulevaisuuden maakunta/ sote - ratkaisuihin eli voivat vaikuttaa suunnitteluun, muutosten toimeenpanoon ja ovat pysyvä ja tunnustettu osa maakuntien palvelurakenteita ja hyvinvointitoimintaa.
Ehdottomasti ERVA-alueisiin pohjautuva järjestöjen tukirakenne. Se mahdollistaa järjestöjen tasapuolisemman kohtelun/tuen. Esimerkiksi Lapissa maakuntapohjainen tukirakenne keskittyisi Rovaniemelle ja muut alueet/seudut unohdettaisiin. Meillä on Lapin alueella nyt jo toiminnassa useita Alueellisia Järjestöneuvottelukuntia; nyt on jo havaittavissa, että Lapinliiton ja maakunnan suuntaan merkitystä on vain Rovaniemellä toimivalla / kokoontuvalla järjestöneuvottelukunnalla.
Päijät-Hämeeseen tarvitaan pysyvästi järjestökoordinaattori johon järjestöt voisivat olla yhteydessä ja joka toimisi sillanrakentajana/ yhdistäjänä eri sektoreiden välillä.
Suurin huoleni on, että järjestöt jäävät marginaaliin toimijoina ja palvelun tuottajina. Järjestö ei

<p>todellakaan ole se puuhastelija, jossa vapaaehtoiset tekevät ilmaiseksi ne työt joista yrityksille maksetaan.</p> <p>Järjestöt eivät myöskään voi olla tappion tasaajina joilta kuntayhtymät ostavat palveluita silloin, kun joku muu ei niitä tarjoa, mutta heittävät syrjään heti jos edes teoriassa voivat hoitaa tehtävän omana työnä tai joku tekee (tai on tekevinään) sen halvemmalla.</p> <p>Järjestöillä tulee olla selkeä paikka palvelun tuottajina, työnantajina ja vapaaehtoisten toiminnan mahdollistajina.</p> <p>Järjestökenttä tarvitsee vahvat edunvalvojat ja vahvemman aseman ja tuen palvelun tarjoajina.</p>
<p>Tukea tarvitaan erityisesti kentille! Helsinki on todella kaukana kenttätyöstä.</p>
<p>Uusimaa alueena on iso ja täällä on todella paljon yhdistys- ja järjestötoimintaa. Tälle alueelle tarvitaan enemmän työntekijöitä, että toiminnasta on hyötyä.</p>
<p>-</p>
<p>Järjestöyhteistyö on tarpeen varsinkin erilaisten yleishyödyllisten hankkeiden eteenpäin viemiseksi. Pikku kunnan järjestökentän" hartiat" ovat liian kapeat ja aktiiveja on liian vähän.</p>
<p>Erva-alueet pystyvät paremmin vastaamaan alueellisiin eroavaisuuksiin ja verkostot ovat valmiita jo nyt tähänastisen toteutetun yhteistyön pohjalta. Kokemustoimijat eli olemassaolevat resurssit eivät pelkästään hae tukea vaan tarjoavat myös maksutonta/pientä kulukorvausta tarvitsevaa asiakaslähtöistä kokemustoimintaa suoraan polttopisteestä, joten kaiken olemassaolevan kokemustiedon säilyttäminen on enemmän kuin tarpeellista. Karsastan ajatusta, että kaikki rakennetaan uudestaan ja olemassaoleva puretaan. On kokemusta siitä, miten jonkin palkatun rakenteen loppuessa myös kaikki tieto häviää. Kuitenkin tarve ei häviä mihinkään.</p>
<p>Evr-alue tuntuu olevan liian suuri taatakseen erilaisten alueiden tasa-arvoisen toiminnan tukemisen. Maassamme alueet eroavat suuresti toisistaan.</p>
<p>Ymmärrän kyllä rakenteellisen toimintamallin, mutta käytännön toteutuksesta tarvitsen lisätietoa voidakseni vastata mitä mieltä asioista olen. Tällä hetkellä en ole kerennyt tutustumaan malleihin riittävästi.</p>
<p>Siun Soten alueellinen maakunnallinen vammaisneuvosto, joka on koottu Siun Soten alueen kunnista kootuista vammaisjärjestöistä, on tarpeellinen.</p>
<p>Tässä perusteluja, miksi tarvitaan maakunnallinen työntekijä myös jatkossa tukemaan järjestöjä:</p> <ul style="list-style-type: none"> - resurssinäkökulma: erva-alueittain toimivan henkilön resurssi ei millään riitä jokaiseen maakuntaan järjestöjen tueksi - paikallistuntemus: erva-alueella työskentelevän henkilön paikallistuntemus jää väistämättä heikommaksi kuin maakunnallisesti toimivan työntekijän - paikalliset kontaktit, henkilösuhteet: henkilökohtaiset kontaktit ovat erittäin tärkeitä vaikuttamistyössä (joka paljolti myös suhdetoimintaa), niiden kautta on parhaiten mahdollista edistää järjestöjen yhteisiä, mutta myös meidän liiton omia tavoitteita, erva-alueella toimivalla henkilöllä nämä suhteet ovat varmasti maakunnallista toimijaa ohuimmat, oikeisiin keskusteluihin mukaan pääseminen on keskeistä, samoin se, että on aidosti käytössä esim. aikaresurssi osallistua näihin keskusteluihin - sote-uudistus on edelleen hallitusohjelmassa maakuntapohjainen ratkaisu, miksi siis tämä järjestöjen tuki siihen mukaan pääsemiseksi pitäisi olla muunlainen? - Muut keskeiset toimijat maakunnallisia, esim. Tulevaisuuden sote-keskushankkeen toimijat, sairaanhoitopiirit, maakuntaliitot yms., näillä vastinparitoimijoilla todennäköisesti suurempi intressi toimia nimenomaan maakunnallisen järjestöjen edustajana kanssa kuin erva-alueen toimijan

kanssa

- paikallisyhdistykset (kuten meidän omat jäsenyhdistykset pääosin) ovat kunnallisia toimijoita, heidän toimintaympäristönsä ja näkökulmansa on siis hyvin paikallinen, tämä paikallinen näkökulma on aivan liian kaukana erva-alueella toimivan järjestötyöntekijän näkökulmasta, eivät puhu samoista asioista, eivät todennäköisesti tule löytämään toisiaan yhteistyökumppaneina --> tämä vähentää entisestään paikallisten yhdistysten, myös meidän omien, vaikuttamismahdollisuuksia sote-kuviossa, eli maakunnallinen toimija kokoaisi paremmin saman pöydän ääreen myös meidän jäsenyhdistysten kokoisia toimijoita

Ehkä yksi hyvä ratkaisu voisi olla myös ns. kompromissi-ratkaisu Sosten ja Sotunetin ja maakunnallisten J.2.hankkeiden ehdotusten välillä, eli jokaisessa maakunnassa olisi 1 työntekijä ja lisäksi jokaisella erva-alueella 1 työntekijä vielä tukemassa tätä maakunnallista työtä ja välittämässä hyviä käytäntöjä erva-alueen sisällä. Näin myös kansallinen koordinaatio olisi myös lähempänä alueita kuin pelkästään pääkaupunkiseudulla sijaitsevalta keskustoimistolta käsin toimittaessa. Kuten nykyisessä mallissa on ollut.

Erva-alue malli ei ole riittävä, resurssit eivät riitä aidosti järjestörakenteen tukemiseen.

Maakunnassamme järjestyhteistyötä ja järjestö-julkista yhteistyötä ja rakenteita, verkostojen ja luottamuksen rakentamista ja vaikuttamistyötä on tehty pitkäjänteisellä toiminnalla, kuten myös monissa muissa maakunnissa. Toiminnassa on vahva liitännäspinta ja ymmärrys oman maakunnan kehittämiseen sekä reagoitivalmiutta toimia alati nopeammin muuttuvassa toimintaympäristössä. Maakuntapohjainen tukirakenne tukisi tätä tehtyä työtä, maakunnassa olevan osaamisen ja asiantuntijuuden hyödyntämistä sekä loisi maakunnallisen vastinparin suhteessa tulevaan sote-keskusohjelmaan sekä sosiaali- ja terveystalouden järjestämistä vastaavien maakuntien kanssa.

EeRVA-alueet ovat kaikille tarvitsijoille yhdenvertaisia ja toiminnan laatu toiminnassa yhdenvertaista.

maakuntien kyvykkyys on niin erilaista siellä täällä tätä Suomea, siksi ERVA-pohjainen ratkaisu toteuttaa paremmin yhdenvertaisuuden.

Sote-uudistuksessa pitäisi säilyttää jo luodut Järjestö 2.0 pohjalta luodut rakenteet ja hyvä yhteistyö.

- päihdepalvelujen tarve ja tuotantotavat vaihtelee maakunnittain, joten helpompi mahdollinen yhteistyö maakuntien kanssa ja järjestöjen keskinäinen yhteistyö maakuntien sisällä ja välillä, ERVA-alueet liian suuria (poikkeuksena ERVA -alueilla mahdollisesti järjestettävä päihdepakkohoito, mikä harvinaisempaa, ja enemmän viranomaistoimintoja vaativaa, vaikka tuottavana puolena olisikin esim säätiö tms.)

- sekä ehkäisevä päihdetyö jäänee enemmän kuntien vastuulle (poikkihallinnollinen) joten sen osalta ERVA -alueet liian suuria yhteistyölle järjestöjen kanssa sekä kuntien kanssa tehtävä yhteistyö liian suuri alue

- yleisemminkin maakuntapohjainen viranomaistahojen ja järjestöjen välinen yhteistyö parempi

maakuntien kanssa sekä järjestöjen keskinäinen yhteistyö; asukkaita ja toimijoita läheisempi

- ERVA -alueilla korkeintaan joidenkin erikoissairaanhoidon vaatavien järjestöedustajien yhteistyö luonnollisempaa, mutta ne ovat vähemmistönä järjestökentässä; näiden osalta voisi kehittää sitten keskinäistä yhteistyötä ERVA -alueilla tarpeen mukaan

Rakenteessa täytyy varmistaa, että järjestöjä tuetaan matalalla kynnyksellä ja riittävän lähellä toimintaympäristöä. Toisaalta työparit tai kolmen työntekijän porukka voivat toimia tehokkaammin ja joustavammin kuin yksittäinen työntekijä. Järjestöjen tukemisessa tulee keventää byrokratiaa ja miettiä monipuolisia keinoja siihen, miten vuosittaisen perustoiminnan lisäksi voidaan tukea esimerkiksi yksittäisiä tapahtumia. Järjestömme toimii valtakunnallisesti eikä meillä ole erillisiä paikallisyhdistyksiä, mutta olisi hyvä, jos toimintaryhmämme voisivat hakea kevyesti pieniä avustuksia paikallisiin tapahtumiin.

Kumpikaan malleista ei huomioida nykytilannetta. Kuten kyselyyn osallistuvien taustakysymyksistä näkyy, järjestöjä on moneen lähtöön. Kyselystä jää käsitys, että tuon yhden ainokaisen työntekijän tehtävänä olisi koordinoida kaikkien erilaisten alojen yhdistysten yhteistoimintaa. Jos sen on tarkoitus olla jotain toimivampaa kuin 1-2 valtakunnallista kokousta vuodessa, ei se tule toimimaan. Molemmista malleista puuttuu ymmärrys siitä, että sekä valtakunnalliset suuret toimijat että paikalliset yhdistykset tarvitsevat kukin oman tukensa ja omat vaikuttamiskanavansa ja yhteytensä päätöksentekoon kaikilla tasoilla voidakseen toteuttaa tehtävänsä. Molemmat mallit tyytyvät vain kokoamaan kaikki järjestöt yhden ihmisen peukalon alle, eli tavallaan sitovat ja rajoittavat toimintaa nykyisestä. En kannata kumpaakaan mallia.

Tärkeää on, että palvelut ovat lähellä.

Pidän tärkeänä sitä, että yhdistysten tuki löytyy mahdollisimman läheltä, maakuntatasolta. Nykyinen Järjestö 2.0. -malli on aika lähellä ideaalia.

Yhdistyksillä on paljon yhteisiä tavoitteita, mutta myös ominaispiirteitä, joita voidaan parhaiten nostaa esiin suunnittelutyössä kun kuullaan laajalti paikallisten toimijoiden ääntä. Erityisesti toivon, että myös niiden yhdistysten intressit huomioidaan, jotka eivät edusta suuria, "selkeitä massoja" kuten nuorisoa, vanhusväestöä tai isoja potilasryhmiä, vaan toimivat sosiaalialalla kohderyhmän parissa ilman paikallista laajaa oman alan tukiverkostoa.

Erva alue olisi sinänsä parempi vaihtoehto, tulevaisuutta ja tulevia laajoja rakenteita tukeva ja takaisi paremmin yhdenmukaisuuden koko alueella. Mietin kuitenkin, että jos esim. Etelä-Karjalassakin yksistään on tuhansia järjestöjä, homma taitaa mennään mahdottomaksi erva-alueen kokoisessa systeemissä. Jos pelkästään yhden maakunnan järjestöjen näpeissä pitäminen on haaste kun yhdistyskirjo on laaja!

Siksi kannatan maakuntakohtaista järjestökoordinaattoria ja näiden koordinaattoreiden tiivistä yhteydenpitoa siten, että erva-alue tulee katetuksi kokonaisuutena ja samantyyppisten järjestöjen kanssa tehtävä yhteistyö yhdenmukaistuu kokmerva alueella. Meillä Syöpäjärjestöissä on kokemusta mm. Etelä-Savossa koko erva alueen ja KYS:n yhteistyöstä ja kokemus kuitenkin on, että keskussairaالاتasolla (joita Etelä-Savossakin on jo plekästään kaksi), tehdään se aito yhteistyö.

Paras rakenne siis maakuntakohtainen koordinaattori ja heidän keskinäinen verkostoituminen ja yhteistyö erva-aleilla. Tämän koordinaattorin vastinparina maakunnan järjestöneuvottelukunta ja järjestöjen koordinoitua verkostotapaamiset. Maakaunnallisen järjestöjen neuvottelukunnan työ ei ole tehokasta jos sillä ei ole julkisella puolella koordinaattoria kumppanina! Siksi pelkään, että jos koordinaattoria ei ole maakunnassa, vaan ns. pari koko erva-alueella, kukaan järjestökoordinaattori ei oysty hanskaamaan juttua. Yksikään järjestö ei pysty omin varoin ottamaan koppia koko alueen yhteistyön koordinoinnista.

Nyt tehdään ratkaisuja, joilla on vaikutusta pitkälle tulevaisuuteen.

Rahoittajalta ja ministeriöltä toivoisin kykyä aitoon vuoropuheluun maakuntien kanssa. Se on muuta kuin valtakunnallisten toimijoiden aluekierrokset, joita ei suunnitella eikä toteuteta yhdessä maakunnan toimijoiden kanssa.

Toimintaympäristö on muuttunut ja viisaus ei enää asu keskusjärjestöissä, vaikka sitä löytyy myös sieltä. Maakunnissa on osaavia ja koulutettuja järjestöihmisiä, joilla on suora kontaktipinta ihmisiin ja yhteistyösuhteet maakuntien toimijoihin. Ylhäältä rakennettu Erva-malli on julkishallinnollinen kansalaisyhteiskunnalle vieras toimintatapa. Erva-alueisiin kytkeytyvä järjestörakennemalli tuhoaa enemmän kuin mitä se ikinä pystyy rakentamaan. Vastuuta ja viisautta tarvitaan luottamuksen palauttamiseksi.

Alueellisia järjestöjä suoraan osallistavat rakenteet ovat parempia kuin ylhäältä organisoidut rakenteet joilta puuttuu liittymäpinta kentän työhön.

<p>Ymmärrän perusteluja ERVA-mallille nimenomaan yhtenäisen koordinaation tarpeen näkökulmasta, mutta en voi ymmärtää, miten sitä samaa koordinaatiota ei voisi toteuttaa myöskin maakunnallisella ratkaisulla. Joka tapauksessa tarvitaan selkeyttä ja yhteneväisyyttä. On hankalaa, kun nyt eri alueilla tuntuu olevan aivan erilaisia rakenteita - osa toimii, osa ei toimi lainkaan. Selkeyttä kehiin ja työnjako kuntoon.</p>
<p>On tärkeää hyödyntää jo olemassa olevia rakenteita, jotka ovat luoneet toimivia verkostoja ja mieluusti seutukunnallisesti. Hyödytöntä rakentaa uutta, byrokraattista mahdollisesti, hallitsematonta hallintoa. Järjestöväen on kankea ja vaikea osallistua ja vaikuttaa isolla, laajalla hallintoalueella.</p>
<p>Kumpi tahansa edellä ehdotetuista malleista on parempi kuin nykyinen, jossa kukaan ei tunnu koordinoivasti tekevän järjestöjen kanssa työtä. Tärkeintä on, että mallissa joka valitaan, paikallisten koordinaattorit/työntekijät käyvät keskenään vuoropuhelua ja tekevät yhteistyötä, jotta voidaan oppia muilta hyvistä käytännöistä ja kehittää toimintaa tasapuolisesti kaikissa maakunnissa. Todella tärkeää, että olisi koordinaattoreita, jotka ovat suunnittelemassa kuinka terveydenhuollon palvelupolkua kehitetään, niin että terveys- ja hyvinvointikeskuksista ohjattaisiin asiakkaat suoraan "jatkohoitoon" (liikuntaan, vertaisryhmiin ja muuhun toimintaan) kansanterveysjärjestöihin ja yhdistyksiin.</p>
<p>Sote-uudistus toteutetaan maakuntapohjaisesti, maakunnallisissa hankkeissa. Uudistuksen tavoitteiden toteutuminen tarvitsee järjestöjä; järjestöjen keskinäistä, horisontaalista ja vertikaalista yhteistyötä sekä julkisen ja järjestöjen yhteistyötä. Jotta tämä kaikki toteutuu, tarvitaan koordinaointia, viestintää, tiedonkeruuta ja aktiivista yhteydenpitoa kaikkien asianosaisten välillä. Maakunnallinen järjestöjen tukirakenne kannattaa rakentaa sellaisiin maakunnallisiin organisaatioihin, joilla on vahva ja tunnustettu asema maakunnan järjestöjen ja muiden toimijoiden keskuudessa. Näin myös työntekijät saavat työnsä vahvan tuen.</p> <p>Erva-alueet ovat aivan liian suuria em. tarpeisiin nähden. Lisäksi, yhden hallinnoijan mallilla työntekijät jäävät liian kauaksi ja irrallisiksi maakuntien järjestöistä.</p>
<p>Meillä on ollut Varsinais-Suomessa toimiva malli, joka on perustunut vastuujärjestöjen, kumppanijärjestöjen, alueen kuntien, seurakuntien ja muiden toimijoiden vuosien yhteistyöhön ja sen kautta rakentuneeseen luottamukseen.</p> <p>Kyselyssä valinta piti tehdä kahden vaihtoehdon välillä. Olisin saattanut toivoa vielä yhtä vaihtoehtoa, joka voisi perustua paikalliseen vastuunjakoon, jossa mahdollinen rahoitus tulisi kokonaan maakuntiin ja yhteistyö maakuntien välillä rakentuisi aitoon haluun tehdä valtakunnallista yhteistyötä, eikä välttämättä edellyttäisi erillistä koordinaatiota.</p> <p>Ehdottomasti olen kuitenkin sitä mieltä, että Sosteen mahdollinen ulkopuolelta tuleva koordinaatio erva-alueineen ei rakenna paikallista yhteistyötä missään nimessä parhaalla mahdollisella tavalla.</p>
<p>Maakunnallinen tukirakenne turvaa vahvemmin järjestöjen mukanaolon sote-uudistuksessa ja sen avulla voidaan ottaa paremmin huomioon maakunnalliset lähtökohdat. Jotta järjestöjen mukanaolo voidaan turvata, täytyy maakunnassa olla työntekijä, jolla on riittävät resurssit (=olla aidosti maakunnassa ja siellä käytävissä neuvottelupöydissä, riittävää kasvokkaista kanssakäymistä), Erva-alue on aivan liian suuri näin tärkeään työhön. Nykyinen malli on ollut aivan loistava ja tuloksia on saatu aidosti aikaan ja nyt tehty työ tulee turvata maakunnallisella mallilla.</p>
<p>Suunniteltu resurssi aivan riittämätön erva-alueisiin pohjautuvassa tukirakenteessa, suhteessa alueen kokoon.</p>
<p>Nyt ollaan aivan väärillä vesillä, jos ajatellaan että järjestökentän koordinaatio hallitusti tapahtuisi ERVA-alueen mukaisesti. Järjestötoiminta on ja sen pitää olla maakuntasoiista, lähellä ihmistä. Potilasjärjestöt ovat järjestäytyneet hyvin omassa maakunnassani. On hallittu ja vaikuttava rakenne. Tähän SOSTE:n ajamaan malliin menee aivan liian paljon nyt energiaa. SOSTE:n johto olisi voinut katsoa peilistä hieman aikaisemmin. Toiminnassa on kehitettävää!</p>
<p>On tärkeää, että järjestöjen tukirakenne on riittävän lähellä paikallistasoa ja noudattaa luontaisia</p>

olemassa olevia verkostorakentaita. Satakunnassa on tiivis järjestöjen välinen yhteistyö maakuntatasolla ja tältä pohjalta tulee valmistella myös tulevaisuuden järjestöyhteistyötä. Erva-alueet ovat liian laaja pohja rakenteelle ja se veisi kehittämistoimintaa liian kauas käytännön toimijoista ja toiminnasta.

Lähipalvelut turvataan parhaiten maakuntamallia toteuttamalla.

Maakuntapohjaiset (JärjestöKainuu) palvelut ja koulutukset olleet erittäin hyviä ja lähellä. Toivomme vastaavan toiminnan jatkuvan.

Olen kuntapoliitikkona ja valtakunnallisten järjestöjen johdossa asiaa katsoen erittäin huolissani siitä, että joissakin kunnissa viedään käytännössä eteenpäin jo kumottua kasvupalvelulakia, siinä mielessä että kolmas sektori nähdään "puuhailuksi ja virkistykseksi" (suora lainaus) tai markkinoiden kilpailijaksi. Nyt tarvitaan voimakasta esiinnostamista komannen sektorin merkityksestä ja kilpailutuksen ongelmista. Joka puolelta naata tulee palautetta konsulttiyhtiön tuella menestyksestä sosiaalsektorin kilpailutuksessa: tuloksena toimintaa aloittaa täysin paperilla hahmotellulla toiminnalla nollasta. Olen itse käynyt juuri neljän vuoden kuntasopimuksen saaneen yrityksen edustajan kanssa keskustekun, jossa hän markkinoidessaan minulle kertoi heidn aloittavan tilojen ja henkilökunnan hankkimisella, samalla kun tarjosi minulle palveluja. Järjestöjen kattotyön vahvistaminen on juuri nyt äärimmäisen tärkeää. Kattojärjestöt ovat päättäjile ja suunnittelutyöhön erinomainen väline selvittää kentän tilannetta ja seurata reaaliajassa toimenpiteiden onnistumista, joka mahdollistaisi korjausliikkeet. Esimerkiksi aktiivimallin kohdalla saatettiin kattojärjestöstä kertoa luotettavalla tavalla tilanne kentältä vuotta ennen varsinaisia selvityksiä.

Järjestö 2.0 hankkeessa ainakin osissa maakunnista painopiste on ollut aika pitkälti potilasjärjestöissä.

Uudessa koordinaatiomallissa olisi hyvä miettiä/pohtia miten erityyppisten järjestöjen koordinaatio hoidetaan - voisiko koordinaation puitteissa olla omat verkostonsa/rakenteensa niin potilasjärjestöille, lasten ja perheiden kanssa toimivile järjestöille kuin vaikkapa liikuntajärjestöille, vanhusten kanssa toimiville järjestöille jne. Kyseessä on omat spesifit aiheensa, jotka voisivat kuitenkin hyötyä myös yhteisestä koordinaatiosta. Tässä kannattaa myös hyödyntää eri toimijoiden kehittämät toimivat verkostot ja rakenteet.